

Proroctví Malachiáše

Říjen 2006

Prorok Malachiáš byl posledním prorokem před koncem první (Mojžišské) smlouvy a příchodem Ježíše Krista. Prorokoval jeho příchod a také příchod proroka před ním - Elijáše. Doba napsání této knihy se klade někde mezi roky 515 až 445 p.n.l. ale to není jisté, a dokonce ani o proroku samém není nic bližšího známo. Proč?

Prorok Malachiáš se prohlašoval za Božího posla, mluvil jeho jménem (jeho jméno také znamená *Boží posel*). Přitom velmi ostře kritizoval kněze - zvláště ty, kteří měli spravovat a ochraňovat Písma. Tím se velmi podobal Ježíši Kristu, a není divu, že v obou těchto případech se silně dotčení kněží postarali, aby byl jejich krajně nepohodlný kritik pokud možno umlčen a aby se na něj zapomnělo. Proto záznamy o obou těchto prorocích s největší pravděpodobností zlikvidovali. Jejich hlas však umlčet nemohli (srovnej Sk.5:35-39).

I doba napsání této knihy byla pravděpodobně z téhož důvodu uměle odsunuta před návrat Židů z Babylóna. Tím se umožnilo oslavování i tohoto proroka, aniž by jeho proroctví bylo obecně vztahováno na stav kněžstva v době příchodu Ježíše Krista (srovnej Mat.23:29; Luk.11:47,48).

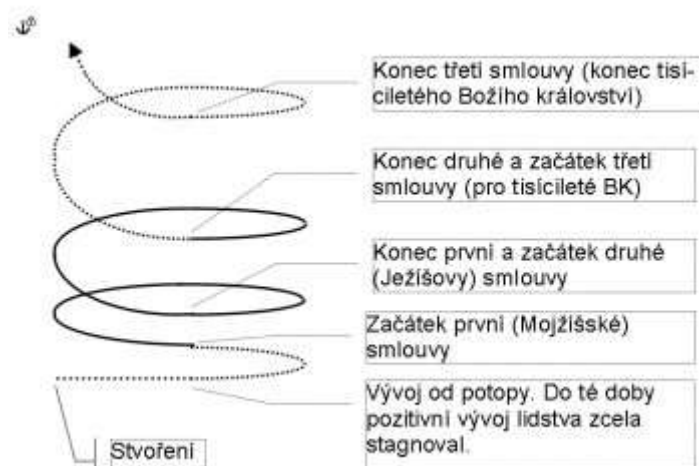
Vývoj společenského smýšlení

Jelikož Boží spravedlnost a soudy jsou neměnné, jeho postoj k chování jeho lidu je rovněž stálý. Na jeho spravedlnost se lze naprosto spolehnout. Jeho tehdejší hodnocení stavu jeho lidu odpovídalo historicky doložené skutečnosti.

Vývoj Božího lidu respektuje známé obecně platné zákony vývoje lidstva:

Poznámka: Vývoj společnosti probíhá po spirále či šroubovici. Dochází tak k cyklickému opakování stěžejních historických událostí postupně na vyšších vývojových stupních (Kaz.3:15). Tato zákonitost umožňuje prorokovat a podobně odvozovat cyklické opakování precedentních událostí.

Vývojová spirála smluv Božího lidu

Dějiny se určitým způsobem opakují. Mění se pochopitelně nejen doba a prostředí, ale vývojem, kterým nutně lidstvo prochází, se zároveň ocitá výše, a opakování proto není v přesně téže podobě. Je to způsobeno tím, že jak lidé hledají řešení společenských problémů, po nějakém čase zkusí zase stejné metody a cesty (na které se mezitím už pozapomnělo), a to dokonce ve stejném pořadí. Tento logický cyklus se po čase uzavírá; netvoří však kruh, nýbrž spirálu.

Poznámka: Z toho plyne mimo jiné, že i v třetí smlouvě se budou v nějaké podobě opakovat dřívější chyby.

Vzhledem k tomu, že se nacházíme na konci druhé smlouvy, je logické, že se budou v nějaké míře opakovat události i chyby, které Boží lid dělal na konci smlouvy první. Prozkoumejme proto proroka Malachiáše z pohledu druhé smlouvy. Ukážeme si, že jeho proroctví skutečně je precedentem pro dnešní dobu.

Základní srovnání okolností konce obou minulých smluv

Jakkoli jsou si okolnosti průběhu obou smluv podobné, rozdíly zde přece jen jsou.

1) Základním rozdílem je přístup Krista:

Žid.9:28	tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých; po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají
----------	--

Z textu plynou mimo jiné dvě zásadní věci:

- Zatímco na konci první smlouvy se Kristus zjevil kvůli hříchu - šlo o záchranu těch, kterým hrozilo vyhlazení vyplývající z trestu stanoveným první smlouvou, [1] - na konci druhé smlouvy se má zjevit kvůli spáse, tedy má především ukázat Božímu lidu cestu záchrany. [2]

- Kristus spasí ty, kteří ho očekávají jakožto člověka. Nikoli tedy ty, kteří ho již neočekávají; na příklad proto, že ho třeba už nyní "mají ve svém srdci", [3] nebo věří, že přišel neviditelně, nebo přijde nějak "záračně" (neuvědomují si totiž, jak přišel Ježíš Kristus tehdy a jak ho měli Izraelité poznat - dnes ho mají poznat podle úplně jiných znaků, které Ježíš Kristus sice řekl, ale skrytě, aby to ti nepraví nenapodobovali - a k onomu poznání musí být schopni nezavírat oči před zvláštním "oslepujícím světlem") anebo podobně! Což nepřijde opět v těle? (1. Jan 4:2; 2. Jan 1:7). [4] Z 1.Tim.6:14,15 jasně plyne, že DJK (král králů ...) dá vědět o novém Kristu - člověku.

2) Dalším zásadním rozdílem je velikost území, které mělo být pod správou Božího Království, a dále počtu národů. Zatímco první smlouva měla přislíb území od Nilu k Eufratu a týkala se jen Abrahámových potomků (1.M.15:18), druhá smlouva se týkala již celé Země a všech národů na ní (Mar.16:15 aj.).

3) Některé náboženské pojmy z první smlouvy byly v druhé smlouvě nahrazeny jinými - například *oběť na oltářích* byla nahrazena (mimo jiné) *modlitbou*. [5] *Izraelské kmeny* nahrazují nyní jednotlivé *křesťanské církve*, případně celé národy (u národa, v němž jsou všichni jeho členové současně příslušníky jediné křesťanské církve). *Edóm* pak nahrazuje *nekřesťanská náboženství* či národy [6].

Analýza Malachiášových slov

Celkový pohled

Bůh vždycky plní slib, který dal skrze proroka Ámose

Am.3:7	Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.
--------	---

Vzhledem k tomu, že se blížil konec první smlouvy a s ním příslušné účtování, Bůh provedl průzkum stavu svého lidu. O výsledku průzkumu vydal prohlášení:

Mal.1:1	Výnos. Slovo Hospodinovo o Izraeli skrze Malachiáše.
---------	--

Toto prohlášení vyjadřovalo diferencovaný postoj k lidu jakožto celku a potom ke kněžím zvlášť.

Poznámka: Jak si dále ukážeme, prorok Malachiáš nepředložil toto proroctví celé najednou. Mezi Bohem a kněžími došlo zřejmě jeho prostřednictvím k dialogu, přičemž mezi Božím prohlášením a jejich reakcí byl vždy určitý časový odstup.

Hodnocení Božího lidu

První verš uvádí, že následuje postoj Boha k lidu a jeho hodnocení.

Mal.1:2a	"Zamiloval jsem si vás, praví Hospodin.
----------	---

Změna postoje (*zamiloval jsem si vás*) ukazuje, že v tomto lidu dochází k pozitivnímu vývoji (byť tehdy jen u malé menšiny, jak později zjistil Ježíš Kristus - viz Jan 15:9). Podstatou je, že pokud ostatní lid dovolil, aby se v něm udrželo byť jen malé množství lidí, kteří si dokázali udržet Bohu přijatelný stav srdce, celé společenství je tak pro něj přijatelné. [7]

V dnešní době toto Boží hodnocení odpovídá dokonce většině křesťanů a nadto i významné části nekřesťanů.

Pro lid byla však taková zpráva nanejvýš překvapující.

Mal.1:2b	Vy se však ptáte: Kde je důkaz, že nás miluješ?
----------	---

Důvodem jeho překvapení je, že očekával, že milující Bůh jim zajistí mnohem lepší podmínky, než měli. Skutečnost byla ale v tom, že si je nezasloužili, a proto Bůh argumentoval poukazem na opačný příklad:

Mal.1:2c	Což nebyl Ezau Jákobův bratr? je výrok Hospodinův. Jákoba jsem si zamíloval,
Mal.1:3	Ezaua však nenávidím. Proto jsem obrátil v poušť jeho hory, jeho dědictví v step pro šakaly."

Bůh tím přímo říká, že svou lásku k potomkům Jákoba - Izraeli - prokazuje zlořečením potomkům Ezaua. Jinými slovy řečeno jim říká: Vždyť se vám daří relativně dobře. Nedomnívejte se, že si zasloužíte víc!

Kárání duchovních vůdců

Nekvalitní oběti

Bůh však měl výhrady ke kněžím.

Mal.1:6	Syn ctí svého otce a služebník svého pána. "Jsem-li Otec, kde je úcta ke mně? Jsem-li Pán, kde je bázeň přede mnou, praví Hospodin zástupů vám, kněží, kteří zlehčujete mé jméno. Ptáte se:>> Čím zlehčujeme tvé jméno?"
---------	--

Nejen tehdejší; i dnešní kněží a duchovní - tentokrát křesťanských církví - by se zcela jistě ohradili proti nařčení, že nemají dostatečnou úctu a bázeň ke svému Pánu a že zlehčují jeho jméno. [8] Analyzujme proto význam prorokových slov:

Eufemistický výraz " *zlehčujete mé jméno* " vytýká kněžím, že ačkoli po věřících žádají někdy až slepou víru v Boha, sami v něho ve skutečnosti vážně nevěří! Jak se to navenek projevovalo tehdy?

Mal.1:7	Přinášíte na můj oltář poskvrněný chléb a ptáte se:>> Čím jsme tě poskvrnili?
Mal.1:8	Když přivádíte k oběti slepé zvíře, to není nic zlého? Když přivádíte kulhavé a nemocné, to není nic zlého? Jen to dones svému místodržiteli, získáš-li tak jeho přízeň a přijme-li tě, praví Hospodin zástupů.

To znamenalo, že tehdejší kněží neměli z Boha strach a činili všechny věci jen kvůli lidské kontrole. Báli se jen toho, aby nebyli napadnutelní ze strany nějakého člověka za svou "službu" Bohu, ale to, co mohl vidět jen On, klidně zanedbávali.

Tento stav se později vyvinul tak, že kněží se pak už drželi jen toho, co jejich předchůdci a také oni sami uznali za vhodné. Boha pochopili zcela nesprávně. Neuvědomili si, že dary a oběti Bohu jsou lidským "vynálezem" (1.M.4:3,4; 8:20) a že Bůh chtěl něco jiného:

Oz.6:6	Chci milosrdenství, ne oběť, poznání Boha je nad zápalý.
Mich.6:8	Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.

Ale proč to nepochopili? Byli snad neschopní to pochopit? To jistě ne. To by byl objektivní důvod, za který by je Bůh ani nekáral ani nesoudil. Muselo jít o vědomé pochybení či dokonce trvalé chybování, ne-li dokonce vědomé přestupování. Takže co bylo skutečnou příčinou?

Kněží Boha nehledali

Kněží, od kterých všichni chtěli, aby jim o Bohu řekli, nevěděli nic nového. A to přesto, že Bůh jim přikazoval:

Iz.45:19 [KP]	Nemluví tajně v místě zemském tmavém; neříkám semeni Jákobovu nadarmo: Hleďte mne; já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvěstuji věci pravé.
Am.5:4 [KP]	Nebo takto praví Hospodin domu Izraelskému: Hleďte mne a živi buďte.
1.Par.16:11; Ž.105:4	Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hleďte ustavičně.

Kněží to nedělali a neuměli proto dát uspokojivé odpovědi na otázky, které jim předkládali obyčejní Izraelité. Neuměli si ani odpovědět sami. A přitom dobře věděli, že bylo psáno

---

5.M.4:29	Odtamtud budete hledat Hospodina, svého Boha; nalezněš ho, budeš-li ho opravdu hledat celým svým srdcem a celou svou duší.
2.Sam.12:16	David kvůli chlapci hledal Boha a tvrdě se postil, pak šel domů a ležel přes noc na zemi.
2.Par.15:4	Když se však ve svém soužení obraceli k Hospodinu, Bohu Izraele, a hledali ho, dával se jim nalézt.
2.Par.15:15	Z té přísahy se radoval celý Juda. Přisahali celým srdcem, že ho budou hledat s veškerým zanícením, aby se jim dal najít. A Hospodin jim dopřál klid na všech stranách.
Ezd.8:22	Ostýchal jsem se totiž žádat od krále ozbrojený doprovod a jízdu, aby nám na cestě pomáhali proti nepříteli; řekli jsme králi: "Dobrotivá ruka našeho Boha je nade všemi, kdo ho hledají, ale jeho moc a hněv je proti všem, kdo ho opouštějí."
Ž.70:5	Ať jsou veselí a radují se z tebe všichni, kteří tě hledají; ať říkají stále: "Bůh je velký" ti, kdo milují tvou spásu.
Př.8:17	Já miluji ty, kdo milují mne, a kdo mě za úsvitu hledají, naleznou mne.
Jer.29:13	Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.

Hledat Boha znamenalo upřímně se snažit o něm co nejvíce pochopit; snažit se vždy poznat jeho vůli:

Ž.22:27	Pokorní budou jíst dosyta, budou chválit Hospodina ti, kdo se na jeho vůli dotazují. Vaše srdce bude žít navždy.
Ž.24:6	To je pokolení těch, kdo se na jeho vůli dotazují. Ti, kdo hledají tvou tvář toť Jákob.
Ž.27:4	O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat: abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu, abych patřil na Hospodinovu vlídnost a zpytoval jeho vůli v chrámu.
Ž.119:2	Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem.
Pl.3:25	Dobry je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje.

Kněží prostě nemohli pochybovat o tom, že jsou povinni hledat Boha a jeho vůli. Písmo o tom mluví zcela jednoznačně a opakovaně. Protože to kněží nedělali, Bůh začal vyhledávat své služebníky mezi všemi ostatními lidmi:

Ž.14:2	Hospodin na lidi pohlíží z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boží vůli.
--------	--

Poznámka: Víme přece, že Ježíš Kristus nakonec našel takové lidi v řadách těch z nejnižší postavených Izraelitů! [9]

Jak je však možné, že to kněží nedělali?

Mluvíme o psychologickém faktoru. Mluvíme o lidské pohodlnosti a lenosti přemýšlet tvůrčím a netradičním způsobem. Mluvíme o strachu riskovat své postavení ve společenství ostatních. Mluvíme o neschopnosti vidět dále než jen v horizontu několika dnů, měsíců nebo nejvýše let. Kněží nebyli s to uvědomit si, že Bůh pohlíží na věci z dlouhodobého hlediska, přestože o tom věděli; třeba ze Žalmu

Ž.90:4 Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka.

Křesťanům to musel apoštol Petr znovu oznámit, protože se to obecně (díky lajdáctví kněží) nevědělo:

2.Pe.3:8 Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den`.

Mnoho Božích zákonů pro živou i neživou přírodu působí totiž dlouhodobě, a nezdědka jejich následky lidskou generaci s průměrnou délkou života 70 - 80 let (Ž. 90:10), která je způsobila, nezasáhnou a postihne to až další generace.

Poznámka: Podle Boží koncepce stvoření však lidem tyto věci původně unikat neměly, protože měli mít mnohem delší život než dnes. Víme přece, že lidé narození před potopou měli život ohraničený délkou 1000 let. Bůh nám zkrátil dobu života proto, že lidé si neuměli vážit času, a nesnažili se hledat zákony jeho přírody, aby mohli splnit svůj úkol, pro který byli stvořeni - ovládnout planetu Zemi a spravovat ji (1.M.26,28; Ž.115:16). Nahlédnutí do životopisů duchovně nejvýznamnějších lidí minulosti zjistíme, že (až na Noéma) nikdo z nich neučinil nic duchovně významného ve věku vyšším než 120 let, a drtivá většina ani po oněch 70 - 80 letech. Vysoký věk se ukázal u tehdejších lidí duchovně neplodným.

Bůh přestal být zřejmým. Žádné zázraky se nekonaly, a vše o něm bylo věcí minulosti. Ničemnost se vyplácela, podvody zůstávaly neodhaleny a nepotrestány. Už tehdy si lidé mysleli, že

2.Pe.3:4 ... Od té doby, co zesnuli otcové, všecko zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření."

Toto všechno ale kněží měli vědět a vyvozovat z toho důsledky - a to především pro sebe. Měli vědět také, že Bohu v minulosti často nezbývalo, než přinutit svůj lid k jeho hledání tím, že ho vystavil krutým následkům jeho chování:

Ž.78:34 Kdykoli je hubil [10], dotazovali se po jeho vůli, za úsvitu hledávali opět Boha,

Kněží však byli duševně a duchovně pohodlní až líní. Toto vše měli vědět a nevěděli. Ježíš Kristus musel vytknout neznalost dokonce i svému tajemnému ctiteli Nikodémovi:

Jan 3:10 Ježíš mu řekl: "Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš?"

Lid, který skutečně úpěl pod římským vykořisťováním, se ptal kněží (kteří žili pohodlně) na Mesiáše, a kněží nevěděli. Nevěděli, že Ozeáš je varoval:

Oz.7:10 Ten, jenž je Pýchou Izraele, obrátí se proti němu. K Hospodinu, svému Bohu, se nevracejí, hledat ho je ani nenapadne.

Dodržovat tradiční chyby bylo pohodlné. Kněží raději poctivě dělali nesmyslnou fyzickou rituální práci, než aby se namáhali tvůrčím způsobem přemýšlet a hledat pravou cestu. Že jim za to hrozí přísný trest, nevěřili. Skutečná víra v Boha jim chyběla. Apoštol Pavel to zdůraznil slovy

Žid.1 1:6 Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.

Kněží neměli pravou víru, protože byli líní, nerozumní a dokonce zbabělí. Vždyť i Nikodém navštívil Ježíše Krista tajně (Jan 3:2).

Bůh je skrze Malachiáše varoval:

Mal.1:9 Tak tedy prostě Boha o shovívavost, aby se nad námi smiloval. Vlastní rukou jste to činívali. Cožpak mohou někoho z vás přijmout? praví Hospodin zástupů.

Poznámka: Podívejme se na tento problém moderním jazykem: Kněží se stali otroky byrokracie. A stejně jako úředník ve vyšším postavení chce podřízené a nikoli konkurenty (viz Parkinsonovy zákony), kněz se bojí, aby mu podřízený "nepřerostl přes hlavu" (to platí tím více, čím je postavení vyšší). Ten, kdo začal hledat Boha, byl rychle "ukázňován", aby se z něho nestal "odpadlík" - nikoli od Boha ale od byrokratického kněžstva. **Ano, je pravda, že mnoho (zejména mladých) ctižádostivců hledá Boha z nesprávné pohnutky, a proto zpravidla zabloudí. Je tomu skutečně tak. Dokonce platí, že poměr poctivého hledajícího k tomu ne zcela poctivému je cca jeden ku tisícům, ne-li více. Ze statistického hlediska je tedy správné pohlížet na každého samostatného hledače jako na odpadlíka. Je to snadné a jednoduché.** Jenže ouha! Onoho "jednoho z velmi mnoha" je ale naprosto nutné rozeznat, protože jen skrze něj přichází nové poznání Boha! Ano, je to nesmírně obtížné, ale právě toto je hlavní úkol kněží! [11] Pokud ho neplní, jsou neúčinnými služebníky! **Proč je to nutné?** Lidská společnost se vyvíjí, a je to správné. A tím její potřeba znalosti o Bohu samozřejmě stoupá, a jak je možné vystačit se stále stejnými naukami o něm? Je to jako se stavbou. Má-li být stavba stabilní, musí se nad svými základy zužovat. Pokud se ale rozšiřuje a úměrně tomu se nerozšiřují základy, stavba se brzy skácí, jak je vidět na jednoduchém znázornění:

Alespoň pasivní odpor!

Bůh by byl býval dokonce stál i o **alespoň pasivní odpor některého z kněží** proti nesmyslné práci: (!)

Mal.1:10	Kéž by se mezi vámi našel někdo, kdo by zavřel dveře, abyste marně nezapalovali na mém oltáři oheň! Nemám ve vás zalíbení, praví Hospodin zástupů, dary z vaší ruky jsem si neoblíbil.
----------	--

Jenže kněží se ve svých srdcích utvrzovali v pocitu, že hledat Boha a poctivě mu sloužit je marné.

Mal.1:12	Ale vy je znesvěcujete, když říkáte, že Panovníkův stůl je možno poskvřňovat, a to, co je na něm, obětovaný pokrm, není třeba brát vážně.
Mal.1:13	Říkáte:>> Ach, nač se trápit?

Bůh je proto varoval a upozornil na to, že mezi pronárody (neizraelity) má větší respekt:

Mal.1:14	Buď proklet chytrák, jenž má ve svém stádu samce, a složí-li slib, obětuje Panovníku zvíře vykleštěné. Neboť já jsem velký Král, praví Hospodin zástupů, mé jméno budí mezi pronárody bázeň."
----------	---

a upozornil, že právě mezi těmito pronárody bude uctíván:

Mal.1:11	Od východu slunce až na západ bude mé jméno veliké mezi pronárody. Na každém místě budou přinášet mému jménu kadidlo a čistý obětní dar. Zajisté bude mé jméno veliké mezi pronárody, praví Hospodin zástupů.
----------	---

Doufal, že je popíchne alespoň jejich ješitnost. Věděl, že Izraelité se velmi povyšují nad ostatní národy - pronárody - a že tato hrozba ponížení je snad donutí k zamyšlení se nad sebou.

Nic nepomohlo. Bůh se proto rozhodl k poslednímu kroku.

Boží soud - žehnání kněží Bůh prokleje

Bůh učinil předběžný soud s podmínkou:

Mal.2:1	Nuže, kněží, je o vás rozhodnuto takto:
Mal.2:2a	"Jestliže neposlechnete a nevezmete si k srdci, že máte oslavovat mé jméno, praví Hospodin zástupů, stihnu vás kletbou a vaše žehnání prokleji.

Bůh však dopředu věděl, že ani toto důrazné varování nepomůže. [12] Vyslovil proto přímo definitivní soud:

Mal.2:2b	A již jsem je proklel, neboť si to k srdci neberete.
Mal.2:3	Hle, obořím se na vaše potomstvo, vmetu vám do tváře výměty, výměty z vašich svátečních obětí. Vynesou vás i s nimi.

a rozsudek - jako to činí i dnešní soudy - zdůvodnil:

Mal.2:4	Věděli jste to, vždyť jsem vám poslal toto rozhodnutí: Chci mít smlouvu s Lévim, praví Hospodin zástupů.
Mal.2:5	Má smlouva s ním byla život a pokoj. Dal jsem mu toto: bázeň, aby žil v mé bázni a děsil se mého jména.
Mal.2:6	Zákon pravdy byl v jeho ústech, bezpráví se na jeho rtech neobjevilo; chodil se mnou pokojně a bezelstně a mnohé odvrátil od nepravosti.
Mal.2:7	Vždyť rty kněze střeží poznání; z jeho úst se vyhledává zákon, neboť on je poslem Hospodina zástupů.
Mal.2:8	Vy jste však z této cesty sešli, mnohé jste přivedli k tomu, že klopýtli o zákon, porušili jste lévijskou smlouvu, praví Hospodin zástupů.
Mal.2:9	Proto i já jsem způsobil, že jste v nevážnosti a ponížení u všeho lidu, za to, že nestřežíte mé cesty a při výkladu zákona straníte osobám."

Bůh zařídil, že jejich nadržování významným a bohatým osobám při soudech proniklo na veřejnost a jejich autorita upadla. Není divu, že i lidem přinášené oběti začaly být nekvalitní.

Mal.2:11	Věrolomně jedná Juda, ohavnost se páchá v Izraeli i v Jeruzalémě. Juda znesvěcuje svatyni, kterou Hospodin miluje, oženil se s dcerou cizího božstva.
Mal.2:12	Každého, kdo se toho dopouští, vyhledá Hospodin z Jákobových stanů, bdícího i odpovídajícího, i toho, kdo přináší obětní dar Hospodinu zástupů.

Bůh už nebude vyslychat ani úpěnlivé prosby

A prosby o vyslyšení Bůh hodnotil negativně!

Mal.2:13	A ještě se dopouštíte další věci: Hospodinův oltář smáčíte slzami, pláčete a sténáte, protože již nehledí na obětní dar a nemá zalíbení v tom, co přinášíte.
----------	--

Jak je možné, že milosrdný Bůh odmítá prosby a dokonce se slzami? To opravdu nebyl dříve milosrdným, jak někteří lidé neznalí Bible říkají?

Je to proto, že se slzami vznášené prosby nebyly o milosrdenství a o odpuštění jejich ničemností a hříchů, ale naopak za povýšení a úspěch. Za této situace kněží nesměli doufat ve vyslyšení svých modliteb a nemohli to nevědět. Vždyť jim bylo už dříve řečeno:

Iz.1:10	Slyšte slovo Hospodinovo, sodomští náčelníci, naslouchejte naučení našeho Boha, lidé gomorský.
Iz.1:11	"K čemu je mi množství vašich obětních hodů, praví Hospodin. Přesytíl jsem se zápalných obětí beranů i tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beránků a kozlů.
Iz.1:12	Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří?
Iz.1:13	Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáždění; ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát.
Iz.1:14	Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet.
Iz.1:15	Když rozprostíráte své dlaně, zakrývám si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve.
Iz.1:16	Omyjte se, očist'ete se, odklid'ete mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo.
Iz.1:17	Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.
Iz.1:18	Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.
Iz.1:19	Budete-li povolní a poslechnete, budete požívat dobrých darů země.
Iz.1:20	Když však odmítnete a budete se zpěčovat, bude vás požírat meč." Tak promluvila Hospodinova ústa.
Iz.1:21	Běda! Nevěstkou se stalo město věrné! Bývalo plné práva, přebývala v něm spravedlnost, teď jsou v něm vrahové.
Zach.7:9	"Toto praví Hospodin zástupů: Vynášejte pravdivé rozsudky a ať každý prokazuje svému bratru milosrdenství a slitování.
Zach.7:10	Neutiskujte vdovu a sirotka, bezdomovce a trpícího, nikdo ať ve svém srdci nezamýšlí proti bratru nic zlého.
Zach.7:11	Ale oni tomu odmítli věnovat pozornost, svéhlavě se obrátili zády a zacpali si uši, aby neslyšeli.
Zach.7:12	Srdce měli jako z křemene a neslyšeli zákon, ani slova, která posílal Hospodin zástupů svým duchem skrze dřívější proroky. Proto je postihlo velké rozlíčení Hospodina zástupů.
Zach.7:13	Kdykoli volal, oni neslyšeli. Ať si volají, já je neslyším, praví Hospodin zástupů.
Zach.7:14	Odvanu je vichrem mezi nejrůznější pronárody, které neznají, a země bude za nimi

	zpuštěna, takže jí nikdo nebude procházet. Tak zpuštěli přežádoucí zemi."
--	---

Není možné, aby toto vše kněží nevěděli. Jejich víra se však ztrácela:

Mal.2:17	Unavujete Hospodina svými slovy. Ptáte se: "Čím ho unavujeme?" Tím, že říkáte: "Každý, kdo se dopouští zlého, líbí se Hospodinu, takovým on přeje." Anebo: "Kde je Bůh zastávající právo?"
----------	--

Byli to oni, jejichž úkolem bylo zastávat se práva. Byli to oni, kdož měli bojovat proti zlořádům v Izraeli. Podobali se školákovi, který se vroucně modlí, aby mu Bůh svou mocí "nalil" vědomosti bezpracně do hlavy, a ještě si přitom myslí jak je zbožný.

Kněží se cítí nevinní

Ale kněží se cítí nevinní. Jak jen je možné, že je Bůh odsoudil?

Bůh vysvětluje:

Mal.2:14	Ptáte se proč? Proto, že Hospodin je svědkem mezi tebou a ženou tvého mládí, vůči níž ses zachoval věrolomně, ačkoli je to tvá družka a žena podle smlouvy.
Mal.2:15	Což on neučinil člověka jednoho a nedal mu částku ducha? Oč má ten jeden usilovat? O Boží potomstvo. Strážte svého ducha, nikdo ať se nezachová věrolomně k ženě svého mládí.
Mal.2:16	"Každý ať nenávidí rozvod, praví Hospodin, Bůh Izraele, ať na svém oděvu přikryje násilí, praví Hospodin zástupů." Strážte tedy svého ducha, nejednejte věrolomně!

Kněží už pochopili, že zrada první ženy je krutá a nelidská. Tomu rozuměli. Bůh se tedy na to odvolal a odvolal se i na to, že věděli o nutnosti rodičů vychovávat děti podle Mojžíšského Zákona. Bůh proto tímto způsobem poukázal, že jejich povinností bylo vychovávat izraelský národ, a že to mohli činit jen v úzkém svazku s ním. Oni přece reprezentovali jeho manželku, se kterou měl smlouvu. Oni měli nenávidět rozvod s ním.

To, že byli jeho nevěrnou manželkou, mohli vědět na příklad ze slov

Iz.54:5	Tvým manželem je přece ten, jenž tě učinil, jeho jméno je Hospodin zástupů, tvým vykupitelem je Svatý Izraele; nazývá se Bohem celé země.
Iz.54:6	Jako ženu opuštěnou a na duchu ztrápenou tě Hospodin povolal, ženu mladosti, jež byla zavržena, praví Bůh tvůj.
Jer.3:14	"Navraťte se, odpadlí synové, je výrok Hospodinův, neboť já jsem váš manžel. Přijmu vás, po jednom z města, po dvou z čeledi, a uvedu vás na Sijón.

Bůh dal jasně najevo, že je ochoten přijmout i duchovně zcela osamělé jednotlivce; neboli, že ví o jejich malém počtu!

Jer.3:20	Jako žena věrolomně opouští svého druha, tak věrolomně jste se zachovali vůči mně, dome izraelský, je výrok Hospodinův."
----------	--

Oz.2:4	Ved'te spor proti své matce, ved'te spor, vždyť ona není mou ženou a já nejsem jejím mužem. Ať odstraní ze své tváře znamení smilství, zprostřed svých ňader znak cizoložství!
--------	--

Těmto jednotlivcům řekl, že mají vést spor se svou církví! Nemají se bát toho, že jí budou označeni za odpadlíky!

Posel nové smlouvy

Bůh však svůj lid přesto všechno miloval, jak řekl na začátku. Proto se péče o svůj lid ujal sám:

Ez.34:1	Sám budu pást své ovce a dám jim odpočívát, je výrok Panovníka Hospodina.
---------	---

O svůj lid se Bůh postaral prostřednictvím nekňží-proroků.

Jednotlivým kněžím k nabídce záchrany posílá posla nové smlouvy, který má vykoupit všechny, kteří jeho obět' přijmou. Posílá slibovaného Pomazaného = Mesiáše = Krista:

Mal.3:1	"Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. Opravdu přijde, praví Hospodin zástupů.
---------	---

Nicméně to nebude někdo, koho čekají, na koho jsou připraveni: totiž na toho, kdo je zmobilizuje do vojenských šiků a porazí s nimi nenáviděné Římany. Bude to někdo, kdo je přijde očistit. Jsou varováni, že Mesiáš přijde s ohnivou zkouškou, ve které obstojí jen malá menšina:

Mal.3:2	Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se on ukáže? Bude jako oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno.
---------	--

Očistění některé z nich napraví, ale bude to bolestné.

Mal.3:3	Tavič usedne a pročistí stříbro, pročistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro. I budou patřit Hospodinu a spravedlivě přinášet obětní dary.
---------	---

Mal.3:4	Obětní dary Judy a Jeruzaléma budou pak Hospodinu vítány jako za dávných dnů, jako v dřívějších letech.
---------	---

Přetavení je něco jako zkouška ohněm.

V době staré smlouvy počítal Bůh jen s jednou třetinou svých kněžích:

Zach.13:9	Tu třetinu však provedu ohněm. Přetavím je, jako se taví stříbro, přezkouším je, jako se zkouší zlato. Ti budou vzývat mé jméno a já jim odpovím. Řeknu:>> Toto je můj lid. A oni řeknou:>> Hospodin je můj Bůh.
-----------	--

Mal.3:5	Předtím vás však přijdu soudit, rychle usvědčím cizoložníky a čaroděje,
---------	---

	křivopřísežníky, utiskovatele námezdníků, vdov a sirotků, ty, kdo odpírají právo bezdomovci a mě se nebojí, praví Hospodin zástupů."
--	--

Potom se Bůh obrátil k lidu

Napřed připomněl minulé zkušenosti a vyzval k návratu:

Mal.3:6	"Já Hospodin jsem se nezměnil, ani vy jste nepřestali být syny Jákobovými.
---------	--

Mal.3:7a	Už za dnů svých otců jste se odchýlili od mých nařízení a nedbali jste na ně. Navraťte se ke mně a já se navrátím k vám, praví Hospodin zástupů.
----------	--

Lid se ale domníval, že od Boha neodešel. Ptali se proto

Mal.3:7b	Ptáte se:>> Jak se máme vrátit?
----------	---------------------------------

Nechápali, jak daleko od něho byli. Proto Bůh vznesl další těžkou obžalobu:

Mal.3:8a	Smí člověk okrádat Boha? Vy mě okrádáte.
----------	--

Jenže oni žasli a nechápali, že se jednalo o oběti určené pro chrám. Jejich otázky tomu odpovídaly.

Mal.3:8b	Ptáte se:>> Jak tě okrádáme?
----------	------------------------------

Tentokrát další otázka už nenásledovala. Zřejmě věděli, o čem je řeč. Bůh proto vysvětlil, že právě proto se jim nedaří:

Mal.3:9	Jste stíženi kletbou proto, že mě okrádáte, celý ten pronárod!
---------	--

a dokonce nazývá Izrael *pronárodem* - tedy národem pohanů! Chce Izraelity co nejvíc urazit, aby jimi otřásl, aby se vzpamatovali. Označení *pohan* je u nich spojeno s tím největším pohrdáním. A nyní je Bůh nazval také tak!

Bůh hned ukázal cestu nápravy a dokonce jim navrhl, aby si ho vyzkoušeli! To byl obrovský a zcela mimořádný ústupek z jeho strany! [13]

Mal.3:10	Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku.
----------	--

Mal.3:11	Kvůli vám se obořím na škůdce, aby vám nekazil plodiny země, abyste na poli neměli neplodnou vinnou révu, praví Hospodin zástupů.
----------	---

Mal.3:12	Všechny národy vám budou blahorečit a stanete se vytouženou zemí, praví Hospodin zástupů."
----------	--

Až tak daleko byl Bůh ochoten ustoupit!

Dalo by se čekat, že izraelští kněží okamžitě zareagují a podniknou razantní kroky k nápravě. Je to (z dnešního nadhledu) neuvěřitelné, ale opak byl pravdou. Kněží prokázali naprostý nedostatek víry. Zřejmě mezi sebou debatovali o tom, co mají udělat, ale zhoubně. Na to Bůh reagoval:

Mal.3:13a	"Příliš smělá jsou vaše slova proti mně, praví Hospodin.
-----------	--

A zase zcela nechápavá reakce:

Mal.3:13b	Ptáte se:>> Co mluvíme proti tobě?
-----------	------------------------------------

Bůh jim rovnou vmetl do tváře obvinění:

Mal.3:14	Říkáte:>> Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před Hospodinem zástupů zachmuřeně?
Mal.3:15	Proto za šťastné pokládáme opovázlivce. Mají úspěch, ač se dopouštějí svévolností, pokoušejí Boha, a přece uniknou.

Rozdělení Izraelitů

Tentokrát ale přece jen došlo ke změně - mezi Izraelity přece jen nastalo rozdělení. Objevili se Ti, kteří cítili výčitky svědomí a začali o tom mezi sebou debatovat. Bůh to použil jako zkoušku:

Mal.3:16	Tehdy ti, kteří se bojí Hospodina, o tom rozmlouvali; Hospodin to pozoroval a slyšel. A byla před ním sepsána pamětní kniha se jmény těch, kteří se bojí Hospodina a mají na mysli jeho jméno.
Mal.3:17	"Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, který připravuji, mým zvláštním vlastnictvím, budu k nim shovívavý, jako bývá shovívavý otec k synu, jenž mu slouží."
Mal.3:18	Potom uvidíte rozdíl mezi spravedlivým a svévolníkem, mezi tím, kdo Bohu slouží, a tím, kdo mu sloužit nechce.

Těmto izraelitům Bůh poslal zprávu, v níž oznámil těm, kteří se jím dali oslovit, co se brzy stane, a vyzval je k dodržování původního (tedy lidmi nezměněného) Mojžíšského zákona

Mal.3:19	"Hle, přichází ten den hořící jako pec; a všichni opovázlivci i všichni, kdo páchají svévolností, se stanou strništěm. A ten přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupů; nezůstane po nich kořen ani větev.
Mal.3:20	Ale vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích. Rozeběhnete se a budete poskakovat jako vykrmení býčci,

Kdo jsou Ti, kteří se bojí Božího jména?

Přijde-li někdo, kdo se prohlásí za nositele Božího jména, je buď podvodníkem - a potom je povinností kněží to dokázat a přísně ho potrestat. Pokud mu to však nedokážou, je to pravý posel, a v tom případě jsou povinni mu naslouchat a jednat podle jeho slova. [14] Ti, kteří se bojí Božího jména (JHVH), tak jednali (a i dnes jednají).

Mal.3:21	rozšlapete svévolníky, že budou jako popel pod chodidly vašich nohou v ten den, který připravuji, praví Hospodin zástupů.
Mal.3:22	Pamatujte na zákon mého služebníka Mojžíše, jemuž jsem vydal na Chorébu pro celého Izraele nařízení a práva.

Bůh pošle Elijáše

Těmto Izraelitům pomohl Bůh ještě víc - upozornil je předem - dříve, než to nastalo! Poslal jim proroka:

Mal.3:23	Hle, posílám k vám proroka Elijáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný.
----------	--

Prorok dostal zvláštní úkol:

Mal.3:24	On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou."
----------	---

Úkol naznačuje, že mezi izraelskými otci a syny došlo k roztržce. Ale blíže nic popsáno není. Oč mohlo jít?

Buď šlo o tzv. generační propast. To by bylo potvrzeno slovy *otců k synům*, protože by tak šlo i o živé otce. Jenže ani Písmo ani historikové o žádné mimořádné generační propasti nemluví. Rozhodně není nikde zpráva o tom, že by v té době šlo o nějaký takový rozpor, který by zasluhoval klatbu od Boha.

Daleko pravděpodobněji šlo o problém, který později Ježíš Kristus popsal slovy:

Mat.23:29	Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Stavíte náhrobky prorokům, zdobíte pomníky spravedlivých	Luk.11:47	Běda vám! Stavíte pomníky prorokům, které zabili vaši otcové.
Mat.23:30	a říkáte: ‚Kdybychom my byli na místě svých otců, neměli bychom podíl na smrti proroků.‘		
Mat.23:31	Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kdo zabíjeli proroky.	Luk.11:48	Tak dosvědčujete a potvrzujete činy svých otců; oni proroky zabíjeli, vy jim budujete pomníky.

Mat.23:32	Dovršte tedy činy svých otců!
-----------	-------------------------------

Bůh měl zřejmě na mysli nutnost pochopení genetického vztahu minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Nemá smysl stavět pomníky dřívějším mučedníkům, není-li provedena důkladná analýza příčin a nastoleno úsilí tyto věci neopakovat. Ohlášený Elijáš proto měl upozornit na přicházejícího Mesiáše, který upozorní na to, že jeho generace se dopouští týchž chyb jako jejich otcové, a že by se z toho měli poučit. [15]

Aplikace Malachiášova proroctví pro dnešní čas

Malachiášovo proroctví je precedentem pro dnešní dobu. Jednak proto, že vývoj křesťanství podléhá výše uvedené zákonitosti, a jednak proto, že se nyní nacházíme v obdobné situaci - blíží se konec druhé smlouvy, jejímž zprostředkovatelem byl Ježíš Kristus. [16] Jeho slova dnes znovu platí, pouze je nutné je modifikovat rozdílem první a druhé smlouvy.

Jak Bůh hodnotí svůj lid dnes?

I nyní platí, že Bůh projevuje svou přízeň mnohem více nepřízní vůči národům nekřesťanů než přízní národům křesťanským. Rozlišení je však nyní na širší platformě:

Lid či národ je posuzován podle toho, jaký je jeho skutečný praktický postoj jednak k základnímu úkolu pro lidstvo, a také ke křesťanství. Apoštol Jakub napsal kritérium slovy:

Jak.1:27	Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa.
----------	--

Národy, které toto kritérium znevažují, jsou u Boha v nemilosti. Národy, kde jsou tato kritéria dokonce v nějaké formě a úrovni uzákoněna, jsou z této nemilosti vyňaty - avšak odlišně, podle druhého bodu.

Tak jako Jákob a Ezau byli synové otce první smlouvy Abraháma, všechny křesťanské církve a společenstva jsou duchovními syny otce druhé smlouvy Ježíše Krista. Z hlediska plnění základního kritéria jsou však posuzovány mnohem přísněji. Ti, kteří nevyhovují, nejen, že jsou v nemilosti, ale platí pro ně, že Bůh aktivně ničí jejich úsilí:

Mal.1:4	Říká-li Edóm: "Jsme zničení, avšak na troskách budeme znovu stavět", praví Hospodin zástupů toto: "Jen ať si stavějí, já budu bořit." I nazvou je územím zvůle, lidem, na který Hospodin navěky zanevřel v hněvu.
---------	---

Mal.1:5	Na vlastní oči to spatříte a řeknete sami: "Hospodin je veliký i za pomezím Izraele."
---------	---

Tyto země jsou pronásledovány dlouhodobou a stále větší nepřízní přírodních i společenských podmínek (a to i na mezinárodní úrovni). [17]

Uvnitř svého lidu však Bůh kárá především jeho duchovní správce. Vzhledem k tomu, že se blíží konec smlouvy, chystá se Bůh k soudu. A soud začíná u jeho chrámu (duchovně vzato):

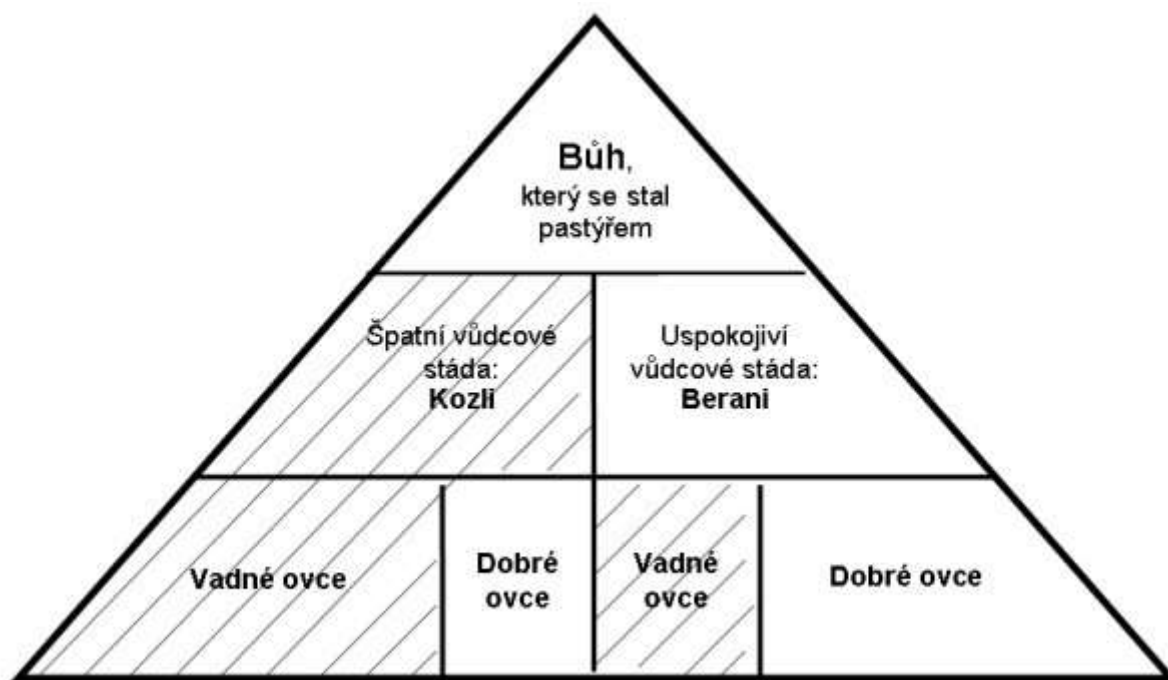
1.Pe.4:17	Přišel totiž čas, aby soud začal od domu Božího. Jestliže začíná od vás, jaký bude konec těch, kteří se Božimu evangeliu vzpírají?
-----------	--

Jedna kvalitativní změna

Udělejme jedno srovnání: Ještě v době proroka Ezechiele Bůh prohlásil toto:

Ez.34:1	"Pokud jde o vás, mé ovce, toto praví Panovník Hospodin: Hle, já vykonám soud mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.
---------	--

Bůh se přirovnával k pastýři celého stáda ovcí (Iz.40:10,11; Ez.34:12). Ovce mezi sebou respektují berany, které proto pastýř používá jako prostředníky. Skuteční kozlové ve stádu ovcí nejsou - Bůh jimi nazývá vzpurné berany (srovnej Jer.50:8; Zach.10:3). Tehdy Bůh oznámil, že při soudu oddělí od sebe dobré a vadné ovce, a jejich vůdce - berany a kozly. Schematicky to můžeme znázornit takto:

Hodnocení dnešního lidu předvídal Ježíš Kristus jinak, když řekl:

Mat.25:31	Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své
-----------	---

	slávy;
Mat.25:32	a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů,
Mat.25:33	ovce postaví po pravici a kozly po levici.

Předpověděl, že Boží lid se rozdělí jen do dvou skupin - tedy stejně jak to předpověděl Malachiáš. Ježíš Kristus tím potvrdil platnost Malachiášova proroctví jakožto precedentu i pro dnešní dobu. Ježíš Kristus předpokládal, že na konci své smlouvy budou - stejně jako v jeho době - **za nedobrý duchovní stav Božího lidu odpovědní jen kněží**. Správně čekal, že byrokratické postupy v organizaci jeho lidu se budou opakovat.

Sám Ježíš Kristus se však od svého Otce později dozvěděl, že výsledek bude lepší. Ve Zjevení, které od Otce obdržel (Zj.1:1), byla informace, že ďábel dokáže strhnout jen třetinu kněží (Zj.12:4).

K rozdělení Božího lidu však bude zapotřebí šoku, který je třeba vyvolat i dnes oprávněným obviněním Božího lidu z nesprávného chování a uvažování. Ježíš totiž předpověděl, že jeho lid bude rozdělen na "ovce a kozly" až tehdy, když "přijde Syn člověka ve své slávě", což se zatím ještě nestalo. [18]

Kárání duchovních vůdců dnes

Nekvalitní oběti

Co tedy Bůh bude oprávněně vytýkat svým dnešním kněžím a duchovním?

Mal.1:6	Syn ctí svého otce a služebník svého pána. "Jsem-li Otec, kde je úcta ke mně? Jsem-li Pán, kde je bázeň přede mnou, praví Hospodin zástupů vám, kněží, kteří zlehčujete mé jméno. Ptáte se:>> Čím zlehčujeme tvé jméno?"
---------	--

Oběťmi, které jsou dnes předkládány na duchovní oltář, jsou zejména modlitby. Křesťané používají velmi různé modlitby, ale společná jim je tzv. vzorová modlitba, kterou vyslovil na žádost svých učedníků Ježíš Kristus (Mat.6:9-13; Luk.11:2-4). Prozkoumejme kvalitu, s níž je tato modlitba nebeskému Otci dnes hromadně předkládána.

"Náš Otče v nebesích!"

Každý křesťan (ale především kněz či duchovní pastýř) by se měl zeptat sám sebe:

Nepřipisuji ve svých modlitbách autoritu Otcovu nejvyšším kněžím mé církve? Nemodlím se jen proto, že mi to bylo jimi nařízeno? Uvědomuji si, že oslovuji autoritu mnohem vyšší než jakoukoli autoritu lidskou? Smím k takové autoritě přistupovat jen formálně a bez vážného důvodu? Mohl bych přistoupit k lidské autoritě jen formálně? (srovnej Mal.1:8) Na příklad: Mohl by si někdo vyžádat audienci u presidenta republiky, a potom mu jenom říci, že ho jako

presidenta uznává, nebo nějakou jinou banální lichotku? To by snad udělal jen jednou; vícekrát by už přijat nebyl. A není formálním přístupem bezmyšlenkové opakování vzorové modlitby, někdy církevními autoritami předepsané? Což neřekl Ježíš Kristus

Mat.6:7	Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov.
---------	--

Poznámka: Nechápatící křesťan snad namítne, že naopak apoštol Pavel prohlásil

Ef.6:18 [PNS]	zatímco se při každé příležitosti v duchu budete stále modlit každým druhem modlitby a úpěnlivé prosby. A proto zůstaňte bdělí s naprostou stálostí a s úpěnlivou prosbou ve prospěch všech svatých,
------------------	--

a bude se domnívat, že je to výzva k neustálým modlitbám. Tak tomu však není: Překlad PNS jasně uvádí, že to má být při *každé* [vhodné] *příležitosti*. Jiné překlady sice říkají, že *v každém čase*, ale zdaleka ne každý čas je vhodný. Křesťan musí časy rozlišovat, jak víme již z Kazatele 3:1-8. **Tyto věci by však kněží a duchovní měli vědět! Jinak se na ně vztahuje výtku podobná výtce Ježíše Krista Nikodémovi (Jan 3:10).**

Vzorová modlitba tak jak je běžně užívána neobsahuje Boží jméno. Osloven je jen Otec. Nenazývám svým duchovním Otcem některého člověka nebo některé lidi na zemi? Nemohl by to náš nebeský Otec považovat za znevážení svého jména? (srovnej Mal.1:6 s Mat.23:9).

Nezaměňuji autoritu tohoto svého Otce s některým svým duchovním bratrem, byť sebevýše v církvi postaveným?

"ať je posvěceno Tvé jméno!"

Zde je nutné si položit otázky:

Oč se to vlastně máme modlit? Máme si jen přát, aby se to jméno nějak posvětilo samo?

Posvětit přece znamená *učinit svatým*. Ale má to snad znamenat, že Bůh není svatý?

K odpovědi si musíme uvědomit, že Bohem lidé nazývali každou bytost, která prokázala vyšší inteligenci [19] než člověk. V modlitbě nestojí "ať jsi posvěcen Ty", protože Nejvyšší Bůh posvěcen být nepotřebuje. On z ničeho obviněn nebyl. Obvinění byli andělé a to satanem. Byli to také andělé, kteří si kvůli lidem dodatečně dali lidsky znějící jméno JHVH. [20] Bytosti vyšší než andělé - cherubové a serafové - nemohou mít žádná lidsky znějící jména, a Nejvyšší Bůh už teprve ne. [21] Očištění se tedy jeho netýká, Nicméně jelikož lidé tuto skutečnost neznali, přisuzovali uvedené jméno i všem vyšším bytostem, a někdy dokonce jen Nejvyššímu Bohu.

Toto obvinění se však týká andělů a je na nich, aby se s tím vypořádali. Není to věcí lidí.

Co tím tedy Ježíš Kristus přesně mínil? Proč žádal posvěcení Otcova jména?

Podívejme se na slova Otce samého:

Ez.36:23	Opět posvětim své veliké jméno, znesvěcené mezi pronárody, jméno, <u> které jste vy uprostřed nich znesvětili. </u> I poznají pronárody, že já jsem Hospodin, je výrok Panovníka Hospodina, až na vás ukáži před jejich očima svou svatost.
----------	---

Tady je kořen problému: O znesvěcení Božího jména se postarali sami Izraelité! Takže nyní zkoumejme jak.

Opět odpovídá sám Bůh skrze proroka Malachiáše. Zopakujme si to:

Mal.3:14	Říkáte:>> Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před Hospodinem zástupů zachmuřeně?
Mal.3:15	Proto za šťastné pokládáme opovážlivce. Mají úspěch, ač se dopouštějí svévolností, pokoušejí Boha, a přece uniknou.

Toto sice dnešní křesťanští kněží a ostatní duchovenstvo nahlas neříkají. Nicméně velmi často Boží jméno znesvěcují před celým světem tím, že se veřejně modlí o věci, ve kterých jim Bůh vyhovět nemůže nebo nechce! Sami v jejich vyslyšení ve skrytu svého ducha nevěří, a už tomu nevěří nekřesťané. Proč? Protože jejich modlitby vyslyšeny opravdu nebývají, a všeobecně se o tom ví!

To je způsob, jakým křesťané a především jejich veřejně známí představitelé znesvěcují už po mnohá staletí a také i dnes Boží jméno!

Mnozí kněží a duchovní tím dokazují, že svého Boha neznají, a to přestože se jím všude zaštiťují a stále o něm mluví. Jejich slova - žel - velmi často znějí jako laciná reklama. Díky nim dnes Boha téměř nikdo vážně nebere, a co je tragické, ve skutečnosti ho vážně nebere ani většina křesťanů, přestože si namlouvá opak!

Toto je velmi, velmi vážná situace!

Jak je to možné? V co tedy křesťanští kněží a duchovní ve skutečnosti věří?

V totéž, v co věřili tehdejší izraelští kněží: Ve svoje chrámy; ve svou organizaci a své úřednictvo; ve své smlouvy se světskými organizacemi a vládami. Ve svůj systém zákonů, předpisů a nařízení. Ve svou tradici a zvyklosti.

Jenže v to věří i okolní svět, ale protože disponuje něčím velmi podobným - pouze s tím rozdílem, že se nedovolává Boha ale nějaké deklarované lidské filosofie či právního systému - má za to, že moci církvi rozumí a může do ní podle libosti zasahovat. Svět má na základě toho stejná měřítka a téměř stejné prostředky, a proto svou moc porovnává s tou církevní podle těchto měřítek. **Podle mocných tohoto světa jsou křesťanské církve jen jeden z prostředků, který používají ke své moci.** Považují je víceméně za své sluhy, i když to samozřejmě nedeklarují veřejně. Jejich Boha neberou vážně a ani v nejmenším se ho nebojí a nerespektují ho. Je jen součástí jejich politických prostředků a metod vládnutí. Nic víc!

Co dělat?

a) Přestat veřejně vzývat a dovolávat se Otce dokud o něm nebudou mít křesťané dostatečné poznání, aby věděli, oč mohou prosit a oč ne. Přestat ho zesměšňovat planými deklaracemi a prázdnou reklamou a tím znevažovat a znesvěcovat jeho jméno.

b) Soustředit své úsilí na jeho hledání a poznávání, a na základě toho usilovat o neformální a naukové sjednocení.

Sám Bůh přece říká, jak chce být posvěcen:

Ez.20:41	Najdu ve vás zalíbení pro libou vůni vašich obětí, *) až vás vyvedu z národů a shromáždím vás z těch zemí, do nichž jste byli rozptýleni, a budu ve vás posvěcen před očima pronárodů.
Ez.28:25	Toto praví Panovník Hospodin: "Shromáždím dům izraelský z národů, mezi kterými jsou rozptýleni, a budu mezi nimi posvěcen před očima pronárodů. Budou bydlet ve své zemi, kterou jsem dal Jákobovi, svému služebníku.

*) rozuměj *pro vaše dobré modlitby!* Srovnej Zj.8:3.

A je nutné počítat s tím, že Otec se svého posvěcení zúčastní tak, že na křesťanech a především jejich vůdcích vykoná svůj soud:

Ez.28:22	Řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Jsem proti tobě, Sidóne, a budu oslaven v tvém středu. I poznají, že já jsem Hospodin; až v něm vykonám soudy, budu v něm posvěcen.
----------	--

Právě ono rozptylování "ovcí" bude předmětem této části soudu. Rozptylování nejen do mnoha církví a společenství, ale i vyháněním křesťanů do světa tím, že jsou připraveni o svou víru znesvěcováním Božího jména.

Jer.23:1	"Běda pastýřům, kteří hubí a rozptylují ovce mé pastvy," je výrok Hospodinův.
Jer.23:2	Proto Hospodin, Bůh Izraele, praví proti těm pastýřům, pastýřům svého lidu, toto: "Mé ovce rozptylujete, rozháníte je a nedohlížíte na ně. Hle, já vás za vaše zlé skutky ztrestám, je výrok Hospodinův.
Jer.23:3	Sám shromáždím pozůstatek svých ovcí ze všech zemí, kam jsem je rozehnal, a přivedu je zpět na jejich nivy a budou plodné a rozmnoží se.
Jer.23:4	Ustanovím nad nimi pastýře a ti je budou pást, nebudou se již bát ani děsit a žádná nebude pohřešována, je výrok Hospodinův."
Jer.23:5	"Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. Kralovat bude jako král a bude prozíravý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost.

"Ať přijde Tvé království!"

Po Božím Království Izraelité velmi toužili; toužili po jeho spravedlnosti a svobodě. Když Ježíš Kristus svým učedníkům řekl, ať se o jeho příchod modlí, v žádném případě tím

nemyslel, že pro to nemají nic dělat! Poslal je přece dobýt moc nad pohany novou metodou - kázáním evangelia a činěním učedníků. [22] Vítězství mělo být sice dosaženo výlučně nenásilnými prostředky (srovnej Zach.4:6), nabytá moc však měla být zcela reálná (srovnej 1.Kor.4:20). Boží království mělo počínaje čtvrtou generací [23] evangelizace (postupně v každé zemi) panovat na celém světě. To byl úkol stanovený Ježíšem Kristem.

Křesťanští kněží měli získávat svou reálnou moc na základě své přirozené autority vyplývající z přesné a prokazatelné znalosti Boha a jeho záměrů, které měli systematicky a přesvědčivě hledat a vysvětlovat všem křesťanům. Autoritu měli získávat i vykonáváním moci soudu a to spravedlivě a neúplatně.

Křesťanští kněží však takovou autoritu nikdy nezískali. Už první učedníci Ježíše Krista ani zdaleka nestačili na apoštoly a v době, kdy získali v tehdejší Římě moc, nebylo to na základě jejich znalostí, ale morálních vlastností opřených především o lásku *agapé* (srovnej Zj.6:1). Musel to být římský císař, který je pak donutil ke sjednocení, protože nikdo neměl k ničemu dostatek přesvědčujících argumentů! [24] Nakonec jejich učení skončilo neměnnými dogmaty a směsicemi tajemství, přestože jejich Pán řekl:

Mat.10:26	Nebojte se jich tedy; neboť není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno.
Mar.4:22	Nic není skrytého, aby to jednou nebylo zjeveno, a nic nebylo utajeno, leč aby vyšlo najevo.
Luk.8:17	Nic není skrytého, co jednou nebude zjeveno, a nic utajeného, co by se nepoznalo a nevyšlo najevo.
Luk.12:2	Není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno.

A apoštol Pavel řekl

1.Kor.13:9	Z částky zajisté poznáváme, a z částky prorokujeme; [KP]
1.Kor.13:10	Ale jakžby přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest z částky, <u>vyhlazeno</u> bude. [KP]

Ostatní vlastnosti (spravedlnost, moudrost a moc) už nikdy nezískali v takové míře, aby jejich autorita nebyla nadále získávána násilím, válkami a jinými ranami (srovnej Zj.6:3-8). Jejich poznávání, spravedlnost i uplatňování moci byly polovičaté, a proto přinášely mnohem více neštěstí než úspěchu.

Posléze začali ostré spory mezi sebou, které přešli ke vzájemným klatbám, útokům na sebe a nakonec k válkám! Jen jedno měli vždy společné: Pronásledování těch, kteří skutečně pokročili v poznání Boha, jeho vůle a jeho následování, a jejich zabíjení (srovnej Zj.6:9-11). Těch, kteří hlasitě volali po nápravě.

Jak mohli pochopit argumenty těch volajících, když založili svá učení na tradici a neměnných "pravdách", které většinou byly (a mnohdy ještě jsou) na hony vzdáleny skutečné pravdě? Vždyť se rouhali Duchu nové pravdy, nového poznání!

Mat.12:31	Proto vám pravím, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno.
-----------	--

Kdo se takto rouhá, není schopen přijmout jakoukoli informaci, která ho má napravit. Zahradil si cestu k poznání, nemůže být napraven skrze svou svobodnou vůli, a proto mu nemůže být odpuštěno.

Kněží, kteří trvají na tradicích, nemohou argumentovat nejen proti pravdě, ale ani proti falešným informacím, kterých je samozřejmě mnohem víc. Jak mohou rozeznat pravého Mesiáše od nepravých?

Mat.24:5	Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat „já jsem Mesiáš“ a svedou mnohé.
Mar.13:6	Mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: „Já jsem to“ a svedou mnohé.
Luk.21:8	Odpověď: "Mějte se na pozoru, abyste se nedali svést. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: „Já jsem to“ a „nastal čas“. Nechoďte za nimi.

Jsou naprosto bezbranní! Vědí to, a proto si vymysleli různé nauky, které mají jejich ovce odvrátit od očekávání Svatého Ducha - nového Syna člověka. Lpění na těchto naukách jim ale znemožňuje poznat toho, na kterého čekají.

Ježíš Kristus jim přece nemohl říci, jak se bude ten jeho nástupce chovat - to by ihned všichni podvodníci napodobili. Mohl tedy jen říci, co činit a říkat nebude. Ostatní si musí kněží a duchovní najít v Bibli sami, leč to znamená, že musí opustit svá dosavadní učení a s největším úsilím se začít znovu věnovat studiu Písma - tentokrát bez předsudků.

Kdo k tomu bude mít sílu a odvahu?

Modlí-li se kdo "přijď Tvé království" musí to učinit! Jinak je jeho modlitba zcela neúčinná.

"Ať se stane Tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi!"

Tato část modlitby zní dvojznačně:

Buď je její význam tento: "Ať se stane Tvá vůle jak v nebi tak i na zemi" ve smyslu "v nebi i na zemi". To by znamenalo, že nepřímou říká, že minimálně v době práce Ježíše Krista na zemi se Boží vůle v nebi neděla. Když se takto křesťan dnes modlí, předpokládá by automaticky, že tento stav trvá dodnes. Tuto verzi by mohl potvrzovat text

Ž.103:19	Hospodin si postavil trůn na nebesích, všemu vládne svou královskou mocí.
----------	---

Vzhledem k tomu, že hebrejšтина neměla slovesné časy, mohl by text být přeložen stejně v budoucím čase, tzn., že Hospodin si trůn teprve postaví a teprve bude všemu vládnout. V každém případě by podle tohoto textu byla někdy doba, kdy Bůh na nebi trůn neměl.

Nebo je její význam takový: "Ať se stane Tvá vůle stejně jako v nebi tak i na zemi". Tento výklad by zase potvrzoval Žalm

Ž.93:2 Tvůj trůn pevně stojí odedávna. Ty jsi od věčnosti.

Na první pohled by se mohlo zdát, že je jasná druhá varianta. Ale proč by potom prosba nezněla jednoduše "Ať se stane Tvá vůle na zemi"? Proč to srovnání s nebesy? V tomto případě by ten modlící se totiž musel vědět, jak je vykonávána Boží vůle v nebesích, aby měl představu, oč se vlastně modlí. Boží vůle by přece mohla být na zemi vykonávána jinak než v nebi.

Dokonce i uvedené žalmy si na první pohled odporují: Zatímco první jasně říká, že před tím, než si Hospodin trůn na nebi postavil, tam nebyl. Druhý žalm to ale popírá a tvrdí, že Boží trůn tam byl vždycky.

Velmi nedobré je, že naprostá většina křesťanů se tím nezabývá. Modlitbu odříkávají křesťané bezmyšlenkovitě; o jejím významu nepřemýšlí.

Tyto věci berou i mnozí dnešní kněží a duchovní na lehkou váhu. Všechny úvahy nadměrně komplikují poukazováním na množství nebiblických knih a podkladů a zdůvodňují tím svá dogmata a nepodložená tvrzení, a jim nevadí, že jejich údajný Pán - Ježíš Kristus - nikdy nic takového nedělal. Všimněme si, že **při usvědčování tehdejších kněží argumentoval vždycky jen a jen z Písma a na základě srozumitelné logiky, a naopak kritizoval tradici.** Mnozí duchovní si tak nezřídka berou do úst jméno svého údajného Pána jen jako pouhou reklamní značku. Jeho slova pro ně ve skutečnosti téměř nic neznamenají! Jak mohou očekávat, že na jejich skoro vždy jen formální modlitby bude Bůh nějak pozitivně reagovat? A proč se diví, že nedostávají odpověď?

Což toto není znevažování Boha v očích řadových křesťanů a ještě mnohem víc nekřesťanů?

Vraťme se však ke vzorové modlitbě a vysvětleme si napřed výše uvedený zdánlivý rozpor v Žalmech. Konstatujme, že nebesa jsou trojí a že se v nich postupně řešil vážný spor duchovního Ježíše Krista se satanem. Satan postupně prohrával napřed ve třetích nebesích a potom druhých. Nyní se očekává jeho porážka v prvních nebesích a jeho svržení na zem, kde má být rovněž teprve poražen. Trůn Nejvyššího Boha opravdu existuje stále a prosazení Boží vůle reprezentované pojmem *trůn* postupuje shora dolů. Proto oba texty Žalmů nejsou v rozporu a ani oba výklady si neprotiřečí. [25]

Ale přesto je nutné položit si otázku: Proč Ježíš Kristus svým učedníkům doporučil, aby se modlili o prosazení Boží vůle na zemi?

Zcela jistě to neznamenalo, že pro to neměli nic dělat - naopak. Modlit se však měli proto, aby se nedomnívali, že bez Boží pomoci by se jim mohlo dílo podařit.

Ž.127:1 Poutní píseň, Šalomounova. Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný.

Když si však křesťan přeje, aby byla na zemi prosazena Boží vůle, musí vědět, jaká opravdu je. Musí se totiž na jejím prosazování podílet.

Rozbor závěrečné modlitby Ježíše Krista

Jaká je dnes Boží vůle?

V prvé řadě určitě dokončení díla učedníků Ježíše Krista. A oč se modlil on? Prozkoumejme jeho závěrečnou modlitbu, kterou zřejmě pronesl před svými učedníky, a ve které i jim sdělil svá přání. Nepochybně to učinil i proto, aby jim nepřímo sdělil, co od nich očekává: [26]

Jan 17:1	Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: "Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe,
Jan 17:2	stejně jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný.

Jestliže Ježíš Kristus žádal svého Otce, aby ho oslavil jakožto svého Syna, žádal tím, aby Otec oslavil i další pozdější Syny (Luk.6:35). Tím žádal, aby tito pozdější Synové rovněž oslavili svého Otce podobnými činy jako on.

Ježíš, který od Otce dostal moc nad všemi lidmi, předal tuto moc svým následovníkům. Jeho následovníci - rovněž synové Nejvyššího - měli ovládnout svět Duchem a pravdou. Úkol však splnili jen částečně a žel nezřídka i násilím. Přestože mohli získat věčný život, nesplnili nikdy jeho podmínku - nezachovali důsledně jeho slovo:

Jan 8:51 [PNS]	Vpravdě, vpravdě vám říkám: Jestliže někdo zachovává mé slovo, vůbec nikdy neuvidí smrt."
-------------------	---

Až dodnes nikdo nepřekonal smrt, což dokazuje, že dosud nikdo slova Ježíše Krista nezachoval dostatečně. A nejen to; dosud nikdo dostatečně nepoznal nejen jediného pravého Boha ale ani jeho Syna Ježíše Krista!

Jan 17:3	A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.
----------	--

Přijmou někteří kněží a duchovní tento argument, nebo jim chybí víra ve slova jejich Pána? Překroučí znovu jeho slovo nebo alespoň jeho význam, aby to nemuseli přijmout? Nevěří ani v dnešní době, kdy vědci už vědí, že stárnutí a umírání skutečně zastavit lze? Nevěří-li, proč o své víře mluví? Proč se modlí k Bohu, kterému nevěří? Proč si hrají na křesťany před sebou i před druhými? Jen proto, že "se na to jednou dali a teď už nemají kam couvnout?" Což nevědí, že toto je znevažování Boha? Jsou si vědomi toho, co je čeká?

Jak dopadli tehdy Židé?!

Cítili se v bezpečí ve svém chrámu, za svými zdmi, a obklopeni množstvím úředníků zavedeného náboženství. Na varování Malachjáše a později Ježíše Krista nedbali ani v

---

nejmenším. Pro ně byla jediná hrozba - hrozba tehdejší velmoci, na kterou si museli dávat pozor. Pohanská moc je nechávala na pokoji a oni měli zajištěnou na tehdejší dobu komfortní existenci. Proč by se měli nechat znepokojoval nějakým tulákem, který se navíc stýkal se společenskou spodinou?

Skutečný a živý Bůh byl v jejich myslích zatlačen daleko do pozadí. Žel - jak moc se to podobá na mnoha místech dnešní situaci!

Pokračujme v Ježíšově modlitbě:

Jan 17:4 Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi svěřil.

Co to bylo za dílo? Jak bylo dokončeno? Vždyť většina jeho posluchačů od něj odpadla a zůstalo mu zase jen těch dvanáct, a z toho ještě jeden zrádce. Málem upadl v zapomnění, nebýt toho, že vjel provokativně do Jeruzaléma. Tam ho vítali jako vojevůdce proti Římanům, a on to odmítl. V tom okamžiku se obrátili proti němu.

Tak cože to vlastně dokončil? Čím oslavil svého Otce? Neúspěchem? Debaklem?

Tehdy to opravdu tak vypadalo.

Ježíš ale udělal rekapitulaci své práce:

Jan 17:5 A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.

To je zajímavá prosba! Ježíš Kristus jako duchovní bytost žádal tutéž slávu, kterou už dříve měl! Tak proč vlastně šel na svět? Aby nedostal nic víc? Aby všechno zůstalo jen stejné?

Samozřejmě že ne. Duchovní Ježíš Kristus přišel na zem proto, že o svou dřívější slávu přišel. Někdo ho o ni připravil a on ji chtěl získat zpět.

Kdo?

No přece satan! Satan obvinil anděly, že vytvořili lidstvo bez schválení, a Duchovní Ježíš Kristus byl tím nepřímo obviněn také. [27] Ježíš Kristus jako člověk dokázal, že lidstvo bylo stvořeno dostatečně dobře a je schopno vývoje. To by mělo stačit k jeho rehabilitaci. Satan byl poražen na úrovni druhých nebes (Jan 12:31).

A nyní co konkrétně považoval Ježíš Kristus za nejdůležitější výsledky své pozemské práce:

Jan 17:6a Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal.

Jsou teologové, kteří se domnívají, že Ježíš Kristus pouze znovu oznámil obyčejným lidem, že Boží jméno je JHVH (vyslovováno *Jahve* nebo *Jehova*). To je mystický přístup - jméno je považováno za samoučelné, samospasitelné, magické apod. Nesmyslnost tohoto chápání dokazuje na příklad skutečnost, že toto jméno se dozvěděli lidé už na samém počátku. Máme

---

záznam, že ho vyslovila už Eva (1.M.4:1). Jeho význam však lidé nechápali, což dokazuje informace určená Mojžíšovi (2.M.6:3).

Cože to lidé nechápali?

Celé lidstvo mělo sklon připisovat Nejvyššímu Bohu nejen lidské sklony, ale i lidskou či zvířecí podobu - prostě víceméně biologickou podstatu. Modly - vlastně jejich sochy a obrazy - které byly všude okolo, to dokazovaly. Až Mojžíš uviděl jen jakýsi "ohně", [28] ze kterého mluvil lidský hlas. Z toho začal pomalu chápat, že Bůh takovou "hmotnou" podobu zřejmě nemá. Ježíš Kristus řekl svým učedníkům ještě víc - to, co ale věděl už i Mojžíš, že totiž v onom "ohni" byl dokonce jen "anděl" - tedy Boží služebník. [29] Vysvětlil jim, že Otec je někdo mnohem vyšší a nelze ho hledat na zemi ani v moři ani na obloze. Tím je definitivně zbavil potřeb zobrazovat si Otce (srovnej 2.M.20:4,5).

Je neskutečné, že i dnes se najdou křesťané, kteří jsou ochotni si místo Otce dělat sochy a obrazy Ježíše Krista a tzv. svatých a klanět se jim. Jako by nevěděli, že skutečnou podobu Ježíše Krista nikdo nezná ze stejného důvodu jako Mojžíše - právě proto, aby se nikdo neklaněl jejich obrazům; a že lidé mohou mít také funkci andělů, které je rovněž zakázáno uctívat:

Kol.2:18	Ať vás nepřipraví o cenu nikdo, kdo má potěšení ve [zdánlivé] pokoře a způsobu uctívání andělů tím, že "staví na" věcech, které viděl, [a je] bez pravého důvodu nadutý svým tělesným smýšlením,
Zj.22:8	A tak jsem to já, Jan, slyšel a viděl. A když jsem vyslechl a uviděl, padl jsem, abych uctíval před nohama anděla, který mi to ukazoval.
Zj.22:9	Říká mi však: "Pozor! Nedělej to! Jsem jen spoluotrok tvůj a tvých bratrů, kteří jsou proroci, a těch, kteří zachovávají slova tohoto svítku. Uctívej Boha."

Nešťastní kněží a duchovní, kteří nevědí, jak moc zneuctívají Otce, když toto připouštějí! Ale nejde o nějakou Otcovu ješitost - falešné představy jsou silně zavádějící k myšlení podobnému myšlení modloslužebníků. Takoví věřící se chytají věci tělesných, místo aby se snažili pochopit Ducha! Ztrácejí potřebu hledat Boha a brání jim to v duchovním pokroku. A protože cesta duchovního pokroku je jedinou cestou k dosažení požadované dokonalosti (dokončenosti ve smyslu projektovaných vlastností lidské společnosti), podobné modloslužebné praktiky jsou krajně nebezpečným návykem!

Křesťané! Přestaňte se klanět a klekat před lidmi, anděly, "svatými", i před věcmi jako jsou obrazy, včetně kříže! Je to nesmysl a modloslužba zároveň! Namáhejte se, abyste našli Otce, jeho vůli a přikázání! K tomu nestačí jen modlitby - musíte se učit a vnímat nové světlo. Musíte pochopit Ducha Písma, abyste sami rozeznali pravé světlo od mnoha nepravých. Duchovní lenost vám nadále nebude promíjena!

Ale co to říkal Ježíš Kristus dál?

Jan 17:6b Byli tvoji a mně jsi je dal;

Jeho učedníci věřili Bohu skrze Mojžíšskou smlouvu - jejich srdce bylo na straně Boha. Bůh je však vychoval tak, že byli nakloněni uvěřit slovům Ježíše Krista. Takovýmto způsobem je Bůh dal svému Synovi. **Byla to velká věc dokázat přejít z dřívější výchovy k novému učení, které ale zůstalo v jednotě s tím předchozím. Bylo jen jeho dalším vývojem - pokračováním.**

Učedníci to pochopili a proto

Jan 17:6c	...tvoje slovo zachovali.
-----------	---------------------------

Učedníci porozuměli, že Ježíš Kristus si nic nevymýšlel, že jeho slovo skutečně pochází z Božího dříve psaného Slova.

Jan 17:7	Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe;
----------	--

Jan 17:8a	neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali.
-----------	--

a dokázali pochopit i to, že Ježíš je skutečným Mesiášem - Kristem:

Jan 17:8b	Vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.
-----------	---

A byli to zcela obyčejní, nevýznamní lidé, žádní kněží, kazatelé nebo jiní chrámoví úředníci.
To byla ta největší věc, kterou se Ježíši Kristu podařilo dosáhnout!

Byl to úřad a jeho falešné pseudojistoty, které zabránily úředníkům uznat a přijmout Krista! Kněží, kteří původně byli skutečnými teokraty, se stali byrokraty (samozřejmě si nic takového nepřipustili). Způsobili, že litera Božího zákona začala zabíjet (2.Kor.3:6).

Nemálo takových kněží i duchovních je žel Bohu ještě i dnes.

Ježíš Kristus pokračoval v modlitbě. Jelikož musel odejít a své učedníky opustit, měl oprávněnou starost o ně. Nebyli dost poučení ani dost silní, a na tak velký úkol nestačili.

Jan 17:9	Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji;
----------	---

Jan 17:10	a všechno mé je tvé, a co je tvé, je moje. V nich jsem oslaven.
-----------	--

Jan 17:11	Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; necht' jsou jedno jako my.
-----------	--

Bůh dal své jméno nejen Ježíši Kristu ale i jeho učedníkům. [30] Oni jako celek toto jméno představovali, a zachovat je ve jménu znamenalo zachovat je jakožto celek na nastoupené cestě. Posvětit Boží jméno tedy znamená i posvětit jeho učedníky.

Ježíš je chránil před útoky, především duchovními:

Jan 17:12	Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo.
Jan 17:13	Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti.

Ježíš si přeje, aby jeho učedníci věděli, že úspěch jeho pozemské činnosti ho těší. Oni tedy budou také potěšeni, budou-li úspěšní.

Jan 17:14	Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávist, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.
-----------	---

Který svět k nim pojal nenávist? Římané?

Nikoli - byl to jejich vlastní - Boží lid! Ježíš Kristus označil tehdejší kněze a kazatele a tím i většinu ostatních Izraelitů za světské! Stali se jakoby světskými, protože ho nepoznali.

Ale co víc!

Jan 17:15	Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.
Jan 17:16	Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.

Ten zlý tedy byl ve světě Izraelitů! [31] Ne třeba mezi Římany! Je to logické - satan se samozřejmě snaží útočit tam, kde mu hrozí největší nebezpečí.

Ted' se ale zaměříme na další Ježíšova slova:

Jan 17:17a	Posvěť je pravdou;
------------	--------------------

Uvažujme: Ježíš se modlil, aby bylo posvěceno Otcovo jméno. Ukázali jsme si dále, že toto jméno nesl nejen i on, ale i jeho učedníci (a ponese ho i nový Mesiáš - Kristus). Posvětit znamená duchovně očistit.

Ale posvětit pravdou! Ale ne nějakými rituály, zjeveními, mystikou, klaněním se lidem a věcem, a podobnými praktikami!

Jan 17:17b	tvoje slovo je pravda.
------------	------------------------

Ježíš Kristus nazval pravdou Boží slovo - Písma, na která se vždycky odvolával. Uvědomme si, že se nikdy neodvolával na tradici - naopak! Kazatelům neřikal, že neznají ty či ony zvyklosti, ale Písma. Ukažme si to na příkladech:

Mat.5:18	Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.
----------	--

Mat.21:42	Ježíš jim řekl: "Což jste nikdy nečetli v Písmech: ‚Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kamenem úhelným; Hospodin to učinil a je to podivuhodné v našich očích`?"
Mat.22:29	Ježíš jim však odpověděl: "Mýlíte se, neznáte Písma, ani moc Boží.
Mat.26:54	Ale jak by se potom splnila Písma, že to tak musí být?"
Mar.12:10	Nečetli jste v Písmu slovo: ‚Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kamenem úhelným;
Mar.12:24	Ježíš jim řekl: "Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží!
Mar.14:49	Denně jsem učival u vás v chrámě a nezmocnili jste se mne. Ale je třeba, aby se naplnila Písma!"
Luk.4:16	Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagogy a povstal, aby četl z Písma.
Luk.4:21	Promluvil k nim: "Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli."
Luk.20:17	On na ně pohleděl a řekl: "Co tedy znamená slovo Písma: ‚Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kamenem úhelným`?"
Luk.24:27	Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.
Luk.24:32	Řekli si spolu: "Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?"
Luk.24:45	Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.
Jan 5:39	Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.
Jan 7:15	Židé se divili a říkali: "Jak to přijde, že se vyzná v Písmech, když ho tomu nikdo neučil?"
Jan 7:38	Kdo věří ve mne, ‚proudy živé vody poplynou z jeho nitra`, jak praví Písmo."
Jan 7:42	Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davidova a z Betléma, odkud byl David?"
Jan 10:35	Jestliže Bůh ty, jichž se týká toto slovo, nazval bohy a Písmo musí platit
Jan 13:18	Nemluvím o vás všech. Já vím, které jsem vyvolil. Ale má se naplnit slovo Písma: ‚Ten, který se mnou jí chléb, zvedl proti mně patu.`
Jan 17:12	Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezhynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo.
Jan 19:24	Řekli si mezi sebou: "Netrhejme jej, ale losujme o něj, čí bude!" To proto, aby se naplnilo Písmo: ‚Rozdělili si mé šaty a o můj oděv metali los.` To tedy vojáci provedli.
Jan 19:28	Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce splnilo Písmo, řekl: "Žízním."
Jan 19:36	Neboť se to stalo, aby se naplnilo Písmo: ‚Ani kost mu nebude zlomena.`
Jan 19:37	A na jiném místě Písmo praví: ‚Uvidí, koho probodli.`
Jan 20:9	Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých.

Jakou autoritu mělo Písmo u tehdejších kněží - správců tohoto Písma? Jak to, že Ježíši Kristu nenaslouchali? Jeho argumentům nedokázali odolávat, nic na něj neměli. Nakonec jim musel Ježíš sám nahrát, protože by ho byli museli osvobodit a on by nemohl splnit svůj úkol. [32]

Je to tak nepochopitelné? Byli ti tehdejší kněží a kazatelé úplně neschopní?

Což úplně stejně neuvažují i mnozí dnešní kněží a duchovní?

Jistě je většina těch, kteří už takovými nejsou - alespoň prorocství s tím počítají a Bůh se jistě nemýlí [33] - ale určitě takové zastánce tradic všichni známe. Nedivme se proto tolik tehdejším židovským kněžím. Nesudme je, abychom sami nebyli souzeni. [34]

Pokračujme však dál v Ježíšově modlitbě.

Jan 17:18	Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.
-----------	--

Tady sděluje Ježíš Kristus, že byl poslán svým Otcem - nebyla to tedy jeho "soukromá" akce, jakkoli to mnohým tak připadalo.

Ale nyní sděluje něco důležitého:

Jan 17:19	Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni.
-----------	---

Ježíš Kristus sám sebe posvěcuje, neboli očišťuje! Dává jim příklad v tom, jak očišťovat sebe sama. Neboli, Ježíš Kristus nebyl na počátku zcela čistý. [35]

Jan 17:20	Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří;
-----------	--

Ježíš Kristus prosí o pomoc ve věci, která bude pro jeho učedníky ta nejtěžší:

Jan 17:21a	aby všichni byli jedno jako ty,
------------	---------------------------------

Ježíš prosí svého Otce o jednotu učedníků v jejich přítomnosti. Dobře ví, že se to bude dařit jen s velkými obtížemi, a že na tom závisí úspěch jeho díla

Jan 17:21	Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.
-----------	---

Připomíná svým učedníkům slávu, která je čeká, budou-li jednotní.

Jan	Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno
-----	--

17:22	
Jan 17:23	já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne.

Tak moc mu záleží na jejich jednotě, že jim do budoucna nabízí co největší povýšení. Ví, že oni po tom moc touží.

Jan 17:24	Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa.
Jan 17:25	Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a také oni poznali, že jsi mě poslal.

Obyčejní Izraelité Boží jméno neznali - jednou za rok ho směl vyslovit v nejsvětější svatyni pouze velekněz a Ježíš jim ho "prozradil". V té době to bylo tajemství, a Ježíš připustil, že oni i jejich nástupci ho budou považovat za jakýsi tajemný mystický klíč.

Jan 17:26	Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich."
--------------	---

Ježíš použil všech svých dostupných metod a prostředků, aby jim co nejvíce zdůraznil nutnost jejich jednoty. **Nejdůležitější Boží vůlí, o kterou se křesťané modlí, je jejich duchovní jednota, a proto by o ni měli co nejvíce usilovat.** Zvláště nyní - na konci druhé smlouvy!

To bylo nejdůležitější přání Ježíše Krista, které adresoval nejen Otcí, ale i svým učedníkům a následovníkům! Křesťané, snažte se všemožně o překonání svého rozdělení!

"Dej nám náš chléb na den podle denní potřeby!"

Proč ta žádost jen o chléb a jen podle potřeby na jeden den?

Ježíš Kristus měl zřejmě na mysli odkaz na precedentní situaci Izraelitů, když si měli sbírat manu:

2M.16:4	Hospodin řekl Mojžíšovi: "Já vám sešlu chléb jako déšť z nebe. Ať lid vychází a sbírá, co denně spotřebují. Tak je podrobím zkoušce, budou-li se řídit mým zákonem, či nikoli.
2M.16:5	Když budou připravovat, co přinesou, ať je toho šestého dne dvakrát tolik, než co nasbírají každodenně."
2M.16:12	"Slyšel jsem reptání Izraelců. Vyhlas jim:>> Navečer se najíte masa a ráno se nasytíte chlebem, abyste poznali, že já jsem Hospodin, váš Bůh.
2M.16:13	Když pak nastal večer, přiletěly křepelky a snesly se na tábor. A ráno padala kolem tábora rosa.
2M.16:16	Hospodin přikázal toto: Nasbírejte si ho každý, kolik potřebujete k jídlu. Každý vezmete podle počtu osob ve svém stanu ómer na hlavu."
2M.16:17	Izraelci tak učinili a nasbírali někdo více, někdo méně.

2M.16:18	Pak odměřovali po ómeru. Ten, kdo nasbíral mnoho, neměl nadbytek, a kdo nasbíral málo, neměl nedostatek. Nasbírali tolik, kolik každý k jídlu potřeboval.
2M.16:19	Mojžíš jim řekl: "Nikdo ať si nenechává nic do rána!"
2M.16:20	Ale oni Mojžíše neposlechli a někteří si něco do rána nechali. To však zčervivělo a páchlo. Mojžíš se na ně rozlítl.
2M.16:22	Šestého dne nasbírali toho chleba dvakrát tolik, totiž dva ómery na osobu. Tu přišli všichni předáci pospolitosti a oznámili to Mojžíšovi.
2M.16:24	Uložili to tedy do rána, jak Mojžíš přikázal. A nezapáchalo to, ani se do toho nedali červi.
2M.16:25	Mojžíš pak řekl: "Snězte to dnes, protože dnes je Hospodinův den odpočinku. Dnes nenajdete na poli nic.
2M.16:26	Šest dní budete sbírat, ale sedmý den je den odpočinku. Ten den nebude nic padat."
2M.16:27	Když přesto někteří z lidu sedmého dne vyšli, aby sbírali, nic nenašli.

Proč chtěl Bůh zkoušet lid tímto způsobem? Dnes by se mohl takový test zdát malicherným.

Ježíš Kristus však sdělil velmi důležitou věc. Nepřímým ale jasným odvoláním se na precedentní situaci nám sděluje, že **modlitbou** vlastně **žádáme o zkoušku, zda se budeme řídit jeho příkázáními či nikoli!**

Taková zkouška je velmi významná! Bůh na příklad podle ní ihned poznal, že jeho lid je vzpurný a tvrdošíjný

5.M.8:16	krmil tě na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali, aby tě pokořil a vyzkoušel a aby ti nakonec prokázal dobro.
----------	--

Bůh tedy svůj lid cíleně pokořuje, aby vyzkoušel jeho víru a poslušnost.

Co nám v tomto ohledu Ježíš Kristus přikázal?

Mat.6:25	Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv?
Luk.12:22	Svým učedníkům řekl: "Proto vám pravím: Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe.
Luk.12:29	A neshánějte se, co budete jíst a co pít, a netrapte se tím.

Prosbou o levný pokrm na jeden den dáváme najevo, že se slovy Ježíše Krista skutečně chceme řídit. Ale co to má znamenat? Máme snad lenořit a spoléhat se na to, že nás bude živit někdo jiný?

Nyní se musíme opravdu zamyslet! Předně víme jednu zásadní věc:

Ježíš nemohl učinit nic pro ty, kteří neměli dost víry:

Mar.6:5	A nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a
---------	--

	uzdravil je.
--	--------------

Ani dnes to nemůže učinit! O potřebě víry svých učedníků mluvil často. Na příklad

Mar.4:40	Ježíš jim řekl: "Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?"
Luk.8:25	Řekl jim: "Kde je vaše víra?" Oni se zděsili a užasli. Říkali mezi sebou: "Kdo to jen je, že rozkazuje i větru a vodám, a poslouchají ho?"
Mar.11:22	Ježíš jim odpověděl: "Mějte víru v Boha!

Učedníci ho prosili, aby jim dal více víry:

Luk.17:5	Apoštolové řekli Pánu: "Dej nám více víry!"
----------	---

To právě Ježíš udělat nemohl. Víra je vlastnost, kterou si musí každý vypěstovat sám. Souvisí to se svobodnou vůlí, která je nedotknutelná. [36] (Schopnost věřit se ale také dědí - srovnej Ř.12:3). Jediné, co mohl Ježíš učinit, bylo nabídnout učedníkům za to, že si ji budou pěstovat, něco, po čem nejvíce toužili - moc. Moc nad lidmi jim neslibil (mocichtivost v nich podporovat nechtěl), jen moc nad přírodou:

Mat.17:20	On jim řekl: "Pro vaši malověrnost! Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako zrnko hořčice, řeknete této hoře: "Přejdí odtud tam", a přejde; a nic vám nebude nemožné."
Mat.21:21	Ježíš jim odpověděl: "Amen, pravím vám, budete-li mít víru a nebudete pochybovat, učiníte nejen to, co se stalo s fíkovníkem; ale i kdybyste této hoře řekli: „Zdvihni se a vrhni se do moře“ stane se to.
Luk.17:6	Pán jim řekl: "Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši: „Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře“, a ona by vás poslechla."

Učedníkům i jiným lidem předváděl schopnost mobilizovat účinky víry těch, kteří ji měli:

Mat.9:2	A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy."
Mat.9:6	Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy" tu řekne ochrnutému: "Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!"
Mat.9:7	On vstal a odešel domů.
Mar.2:5	Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Synu, odpouštějí se ti hříchy."
Mar.2:10	Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy" řekne ochrnutému:
Mar.2:11	"Pravím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!"
Mar.2:12	On vstal, vzal hned své lože a vyšel před očima všech, takže všichni žasli a chválili Boha: "Něco takového jsme ještě nikdy neviděli."
Luk.5:20	Když viděl jejich víru, řekl tomu člověku: "Tvé hříchy jsou ti odpuštěny."

Luk.5:24	Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy," řekl ochrnutému: "Pravím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů."
Luk.5:25	A ihned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha.

Někdo však oprávněně namítne: Ale vždyť ti uzdravení lidé se uzdravili sami - uzdravila je jejich víra! To je pravda a Ježíš Kristus to také potvrdil:

Mat.9:22	Ježíš se obrátil a spatřiv ji řekl: "Buď dobré mysli, dcero, tvá víra tě zachránila." A od té hodiny byla ta žena zdráva.
Mat.9:29	Tu se dotkl jejich očí a řekl: "Podle vaší víry se vám staň."
Mat.15:28	Tu jí Ježíš řekl: "Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš." A od té hodiny byla její dcera zdráva.
Mar.5:34	On jí řekl: "Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!"
Mar.10:52	Ježíš mu řekl: "Jdi, tvá víra tě zachránila." Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.
Luk.7:50	A řekl ženě: "Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji!"
Luk.8:48	A on jí řekl: "Dcero, tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji."
Luk.17:19	Řekl mu: "Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila."
Luk.18:42	Ježíš mu řekl: "Prohlédni! Tvá víra tě uzdravila."

Ale byly situace, kdy to tak nebylo; kdy byl nutný zásah někoho mocnějšího - andělů, kteří Ježíši Kristu sloužili (Mat.4:11). Na příklad při uklidnění větrné smrště (snad malého tornáda či tromby - Mat.8:24-26; Mar.4:37-40).

Přestože Izrael byl Božím lidem, který měl s Bohem smlouvu, byl na tom s vírou hůře než některé jiné národy:

Luk.7:9	Když to Ježíš uslyšel, podivil se, obrátil se k zástupu, který ho následoval, a řekl: "Pravím vám, že tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli."
---------	--

Není tomu tak i u dnešních křesťanů? Nejsou dnes věřící jiných náboženství vybaveni větší vírou (nebo alespoň pověrami)?

Jednou sám Ježíš Kristus vyjádřil obavy, zda jeho nástupce tuto víru nalezne!

Luk.18:8	... ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?"
----------	---

a za apoštola Petra musel dokonce prosit:

Luk.22:32	Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím."
-----------	--

Poznámka: Je úžasné, že to bylo právě v době, kdy se apoštol Petr snažil v Ježíšových očích vykreslit jako ten nejlepší! Nevěděl, jak je jeho víra slabá.

Co z toho plyne pro nás?

Dlouhodobé plánování je velmi nejisté

Křesťan, který se snaží postavit své jistoty na svých plánech, by si měl uvědomit slova apoštola Jakuba:

Jak.4:13	A nyní vy, kteří říkáte: "Dnes nebo zítra půjdeme do toho a toho města, zůstaneme tam rok, budeme obchodovat a vydělávat"
Jak.4:14	vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí!
Jak.4:15	Raději byste měli říkat: "Bude-li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to neb ono."

Jaký smysl by mělo žádat Otce v modlitbě o zajištění svých plánů, když neznáme jeho záměry, a proto nemůžeme vědět, zda jsou v souladu s těmi našimi? A známe-li jeho plány, potom víme, že musíme postupovat ve shodě s nimi.

Bohatství také neznamená jistotu

Ani finanční zajištění neznamená v dnešním světě žádnou skutečnou jistotu:

Jak.5:1	A nyní, vy boháči, plačte a naříkejte nad pohromami, které na vás přicházejí.
Jak.5:3	vaše zlato a stříbro zrezavělo, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Nashromáždili jste si poklady pro konec dnů!

Prosit Otce o denní chléb je něco zcela jiného než prosit třeba takto: *Dej nám jistotu, že budeme mít celý život dostatek jídla!* Ale proč nám takovou jistotu nedává? A proč nám Ježíš Kristus tím nepřímou řekl, že o ni nemáme žádat?

Je to proto, že my naopak jemu neposkytujeme žádnou jistotu, že si to zasloužíme. Bůh přece mnohokrát ukázal, že spravedlivému člověku vždycky pomůže:

Ž.37:23	Hospodin činí krok muže pevným, našel zalíbení v jeho cestě.
Ž.37:24	I kdyby klesal, nikdy neupadne, neboť Hospodin podpírá jeho ruku.
Ž.37:25	Od své mladosti, a jsem už starý, jsem neviděl, že by byl opuštěn spravedlivý, nebo že by jeho potomci žebrali o chléb.

Jistota od Boha nám nepomáhá. Izraelité vstoupili do Zaslíbené země a blahobyt je svedl k požitkářství a následně k modloslužbě. Příkladů by bylo hodně, ale za sdělení stojí ještě jeden:

David se uměl spoléhat na Boha, když byl v tísní. Jakmile se však stal králem, začal se najednou spoléhat na své vojsko, a proto chtěl počet svých vojáků sečíst (2.Sam.24:1; 1.Par.21:1). Byl sice to satan (který tehdy ještě směl vystupovat pod Božím jménem) kdo ho vyprovokoval, ale on se vyprovokovat nechal!

Podobně jako David se i my začneme spoléhat na svůj majetek, jakmile ho dosáhneme. Nebo na své postavení, nebo na jiné světské věci. **Jistota nás pořád ještě odvádí od Boha. Proto máme prosit o chléb jen na příští den.**

"A odpusť nám naše hříchy (dluhy), neboť my také odpouštíme každému, kdo je nám dlužen!" "A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám!"

A další závazek, který nám Ježíš Kristus vkládá do úst. Je zcela zřejmé, že tím se modlíme také o opak: *"Neodpouštěj nám, žádáme-li o vrácení dluhů!"* respektive *"žádáme-li satisfakci!"*.

Není divu, že bohatí a ješitní lidé se "Otčenaši" vyhýbají. A když už nemohou - na příklad když to dostanou příkazem jako "odpustek" - tak zásadně nepůjčují tam, kde nemají jistotu vrácení. A přitom Ježíš Kristus jasně řekl

Luk.6:35	Ale milujte své nepřátele; činite dobře, půjčujte a nic neočekávejte zpět. A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým.
----------	--

Ale to opravdu máme půjčit každému, kdo o to žádá? I podvodníkovi? Neboli: Máme vlastně darovat peníze každému, kdo si o ně řekne?

To samozřejmě nikoli. Jenže teď nastane problém svědomí: Je zřejmé, že bychom měli obdarovávat ty, kteří to nutně potřebují. Jenže kdy to opravdu víme jistě? Vždyť mnoho lidí si svou bídu zaslouží za svou lenost!

Ježíš Kristus uvedl příklad:

Luk.10:27	On mu řekl: "'Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a miluj svého bližního jako sám sebe'."
Luk.10:29	Zákoník se však chtěl ospravedlnit, a proto Ježíšovi řekl: "A kdo je můj bližní?"
Luk.10:30	Ježíš mu odpověděl: "Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého.
Luk.10:31	Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu.
Luk.10:32	A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho.
Luk.10:33	Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem;
Luk.10:34	přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého meška, zavezl do hostince a tam se o něj staral.
Luk.10:35	Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: "Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet."
Luk.10:36	Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?"
Luk.10:37	Zákoník odpověděl: "Ten, který mu prokázal milosrdenství." Ježíš mu řekl: "Jdi a jednej také tak."

Z příkladu je vidět poučení: Polomrtvý člověk ležící na cestě, mohl přece být sám lupič nebo násilník, kterého zastihla pomsta. Samařan, kterého Ježíš Kristus předložil jako příklad, to samozřejmě nemohl vědět. Z toho vyplývá, že křesťan by neměl automaticky předpokládat, že člověk, který nutně potřebuje pomoc, si svůj stav způsobil sám. To ovšem neplatí v případě, že o onom potřebném je známo, že za svoje problémy nese vinu.

Existují však křesťané, kteří se domnívají, že je povinností jejich bohatších spolukřesťanů se s nimi o celý svůj majetek rozdělit. Vycházejí z jiného příkladu slov Ježíše Krista:

Mat.19:16	A hle, kdosi k němu přišel a zeptal se ho: "Mistře, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?"	Mar.10:17	Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: "Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?"
Mat.19:17	On mu řekl: "Proč se mě ptáš na dobré? Jediný je dobrý! A chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání!"	Mar.10:18	Ježíš mu řekl: "Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.
Mat.19:18	Otázal se ho: "Která?" Ježíš odpověděl: "Nebudeš zabíjet, cizoložit, krást, křivě svědčit,	Mar.10:19a	Přikázání znáš: Nezabiješ, nezcizoložíš, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět,
Mat.19:19	cti otce a matku, miluj svého bližního jako sám sebe."	Mar.10:19b	cti svého otce i svou matku!"
Mat.19:20	Mladík mu řekl: "To jsem všechno dodržel! Co mi ještě schází?"	Mar.10:20	On mu na to řekl: "Mistře, to všechno jsem dodržel od svého mládí."
Mat.19:21	Ježíš mu odpověděl: "Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne."	Mar.10:21	Ježíš na něj s láskou pohledl a řekl: "Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!"
Mat.19:22	Když mladík uslyšel to slovo, smuten odešel, neboť měl mnoho majetku.	Mar.10:22	On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel, neboť měl mnoho majetku.
Mat.19:23	Ježíš řekl svým učedníkům: "Amen, pravím vám, že bohatý těžko vejde do království nebeského.	Mar.10:23	Ježíš se rozhlédl po svých učednících a řekl jim: "Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!"
		Mar.10:24	Učedníky ta slova zarazila. Ježíš jim ještě jednou řekl: "Dítky, jak těžké je vejít do království Božího!"
Mat.19:24	Znovu vám říkám, snáze projde velbloud uchem jehly než bohatý do Božího království."	Mar.10:25	Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království."

Za tím účelem je nutné analyzovat slova Ježíše Krista pozorně. Napřed si je rozdělme do částí:

- a) Mladík žádal Ježíše o informaci co má dělat, aby získal věčný život.
- b) Mladík dodržoval nejen celé desatero přikázání, ale miloval i svého bližního jako sebe sama - alespoň podle svých slov.
- c) Ježíšův požadavek byl, aby dotyčný prodal všechno co má, a rozdal chudým.
- d) Dotyčný odešel, protože měl mnoho majetku.
- e) Ježíš Kristus řekl, že bohatí nejen že nedosáhnou věčného života, ale do Božího Království prakticky nevejdou - tedy ani jako řadoví křesťané!

Nyní k jednotlivým částem:

Ad a) Žádost o věčný život znamenala, že by musel být přijat mezi pomazané (budoucí členy DI). Je otázkou, zda si to uvědomoval, ale o věčný život stál určitě proto, že měl možnost poznat marnost bohatství. Srovnej:

Kaz.2:9	Stal jsem se velikým a předčil jsem všechny, kteří byli v Jeruzalémě přede mnou; nadto při mně stála má moudrost.
Kaz.2:10	V ničem, co si žádaly mé oči, jsem jim nebránil, svému srdci jsem neodepřel žádnou radost a mé srdce se radovalo ze všeho, za čím jsem se pachtil, a to byl můj podíl ze všeho mého pachtění.
Kaz.2:11	I pohlédl jsem na všechno, co bylo mýma rukama vykonáno, na své klopotné pachtění, a hle, všechno je pomíjivost a honba za větrem; a žádný užitek z toho pod sluncem není.

Musel to tedy být výjimečně schopný a moudrý mladý muž, protože k takovému poznání dospívají lidé až ve vyšším věku!

Ad b) Mladík ale určitě také věděl, že i skrze Mojžíšskou smlouvu lze dosáhnout věčného života, a musel vědět, že ani on ji nedokáže stoprocentně splnit (zřejmě především ohledně desátého přikázání, které zakazovalo i skrytou třebaže ovládanou touhu po cizím majetku či ženě). [37] Proto se obrátil na Ježíše Krista. Znamenalo to, že mu také musel věřit!

Ad c) Požadavek Ježíšův je zarážející. Nesrovnával se s tím, že Ježíš kázal přicházející Boží Království. Pokud by pro toto království žádal, aby v něm každý boháč rozdal všechno co má chudým, potom by tento proces musel nutně skončit naprostou rovností všech majetků, a to nezávisle na pílí či lenosti občanů království. [38] Jediné možné vysvětlení je, že tehdy šlo o nutnost pro kazatele Božího Království, kteří nemohli jít po světě s nějakým majetkem. O ten by totiž přišli při první loupeži, kterých se i tehdy dočkal téměř každý nedostatečně vyzbrojený cestovatel.

Ad d) Bylo jasné, že bohatý člověk by se nedokázal zřici svého majetku aby odešel dělat kazatele. To byla příliš velká zkouška.

Ad e) Pokud by měl Ježíš na mysli skutečně ucho jehly na šití, potom by logicky hovořil o nemožnosti. Proč ale toto vyjádření? Stačilo by přece říci, že bohatí jsou z naděje zcela vyloučeni, a jistě by uvedl důvod. Ať už mluvil symbolicky nebo měl na mysli jeruzalémskou malou bránu zvanou údajně "Ucho jehly", musel mluvit o velmi malé pravděpodobnosti. **Čím to je, že bohatství člověka tak velmi duchovně ohrožuje?**

Problém bohatství

Boží lid je důrazně varován před touhou po bohatství s doporučením, aby se soustředil především na bohatství duchovní:

Iz.55:2	Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem!
Iz.55:3	Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyšte a budete živi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná."

Všimněme si ale, že i zde Bůh důsledně ctí svobodnou vůli člověka - nikde není Božímu lidu ani jednotlivci zakázáno hromadit majetek! Není o tom zmínky dokonce ani v desateru přikázání. Písmo pouze varuje před bohatstvím získaným nespravedlivě:

Jer.17:11	Koroptev sedí na vejcích, ale mladé nevyvede. Tak ten, kdo nabude bohatství nespravedlivě, v pulte života je opustí a skončí jako bloud.
-----------	--

Nicméně varování před bohatstvím je v Bibli hodně. Na příklad

Luk.1:53	hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou.
Luk.6:24	Ale běda vám bohatým, vždyť vám se už potěšení dostalo.
Luk.12:16	Pak jim pověděl toto podobenství: "Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo.
Luk.12:21	Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem."
1Tim.6:9	Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby.
1Tim.6:10	Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení.
Žid.13:5	Nedejte se vést láskou k penězům; buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“
Jak.1:10	a bohatý ať myslí na své ponížení vždyť pomine jako květ trávy:
Jak.5:2	Vaše bohatství shnilo, vaše šatstvo je moly rozežráno,

a také Luk.9:3; 14:12; 16:14; 21:1; Jan 2:14; Sk.4:34,37; 5:2-8; 8:18-20; 2.Kor.8:9; Ef.5:5; 1.Tim.6:6,17,18; Žid.10:34; Jak.2:5 a řada dalších.

Většina velkého bohatství vzniká velkým obchodem a podílením se na něm. Velký obchod svádí k podvodům a nespravedlivému obohacování se. Je velmi zajímavé, že s obchodem je spojen i vznik satana: [39]

Ez.28:5	Množstvím své moudrosti i svými obchody jsi rozhojnil svůj blahobyť a pro ten tvůj blahobyť se tvé srdce stalo domýšlivým."
Ez.28:16	Pro množství tvých obchodů se tvé nitro naplnilo násilím a ty jsi zhřešil. I skolím tě, srazím z hory Boží, cherube ochránce, vyhladím tě zprostředka ohnivých kamenů.
Ez.28:18	Množstvím svých nepravostí, nepoctivostí svých obchodů jsi znesvětil své svatyně. Způsobím, že z tvého středu vyšlehně oheň a stráví tě, pohodím tě na zem jako popel před očima všech, kdo tě spatří.

Příklad Joba

Ale pozor! Bohatství však ještě nutně nemusí vést ke zničení morálky člověka. Na takový příklad poukázal Bůh právě satanovi:

Job 1:8	Hospodin se satana zeptal: "Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého."
Job 2:3	Hospodin se satana zeptal: "Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Ve své bezúhonnosti setrvává dosud, ačkoli jsi mě proti němu podnítil, abych ho bezdůvodně mořil."

Je zřejmé, že Bůh chtěl takto ukázat satanovi příklad. Satana totiž nemuselo bohatství nutně svést ke zlému. Proto se také satan tak ostře ohradil a snažil se dokázat opak.

Toto je pro nás poučením, abychom nepovažovali žádného bohatého člověka předem za špatného. Podobali bychom se satanovi. Výjimky prokazatelně existují a předpojatost z naší strany by mohla vést u takového člověka k zahořknutí a možná dokonce i k pádu! Toho se proto žádný křesťan nesmí dopustit. Nezapomeňme, že bohatý Jób byl svou morálkou dokonce vzorem všem ostatním.

Někdo ale řekne: Tak proč Jób nerozdal své bohatství chudým?

Odpověď je nasnadě: Zdaleka ne každý člověk umí dobře hospodařit. Některá bohatství vznikají opravdu na základě nových nápadů či objevů, nebo alespoň skutečnou pílí a úsilím. Pouhé rozdělení chudým vede například k ztrátě možností reinvestic, které umožňují získání dalších možností obživy. A navíc: Mnoho lidí, kteří snadno přijdou k majetku, o něj brzy přijdou, protože neumějí hospodařit. [40] Tím ztratí jejich obdarování smysl, a navíc je může učinit chtivými znovu přijít k majetku bezpracně. [41]

Je tady ale i druhá stránka věci: Nemálo chudých lidí si svou chudobu buď zaslouhují (jsou líní) nebo si ji způsobují nesprávným hospodařením. Pouhá dobročinnost je naopak demotivuje v hledání nápravy.

Mosaický zákon přikazoval návrat nemovitého majetku jednou za padesát let. Když uvážíme, že samostatného hospodaření jsou lidé většinou schopni po dosažení věku cca dvaceti let, můžeme říci, že Zákon se snažil dát šanci až další generaci, která za prohospodaření majetku nemohla. Jinými slovy: Bůh jasně naznačuje, že pouhé rozdávání majetku chudým a chudším není - až na výjimečné situace - správné.

Nicméně: majetek je velmi svůdný a proto stále platí, že touha po něm je zásadně špatná. Pokud člověk přijde k majetku na základě snahy konat co nejlépe užitečnou práci nebo objevovat nové cesty, je to dobré. Získávání velkého majetku jen samotným obchodem však je nebezpečné, a rozhodně platí, že pokud je člověk k výkonu motivován touhou po majetku, je to špatné a zhoubné:

1.Tim.6:9	Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby.
-----------	--

Jde tedy o motivaci.

Odpouštění dluhu je také na místě těm, kteří si svou tíseň nezavinili nebo by je zaplacení zcela přivedlo na mizinu. Lenchům se ale neodpouští - z výchovných důvodů.

Odpouštět vinu by však měl umět každý křesťan! Slova Ježíše Krista jsou nedvojsmyslná:

Mat.18:21	Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: "Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?"
Mat.18:22	Ježíš mu odpověděl: "Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát."
Luk.17:4	A jestliže proti tobě zhřeší sedmkrát za den a sedmkrát k tobě přijde s prosbou: „Je mi to líto“, odpustíš mu!"

Jak mnoho křesťanů si myslí, že to umí! Vědí však, že odpustit znamená snášet viníka i nadále? Kolik křesťanů však řekne: "*Já jsem mu odpustil, ale už ho nechci vidět!*" Vědí, že toto není odpouštění? Takový křesťan tím přece říká jen to, že se zříká odplaty nebo dokonce pomsty! To nestačí! To není to odpouštění, které Ježíš Kristus žádá!

"A neuved' (nepřiváděj) nás do pokušení!"

Proč Ježíš Kristus vložil do vzorové modlitby tuto žádost, když učedník Jakub říká:

Jak.1:13	Kdo prochází zkouškou, ať neříká, že ho pokouší Pán. Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší.
Jak.1:14	Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí.

To snad je rozpor, nebo ne? Jakub jasně říká, že pokušení vychází z člověka samého. Tak proč žádat Otce, aby nás neuváděl do pokušení?

To totiž souvisí s další prosbou, která je její součástí:

"ale osvobod' nás od toho ničemného!"

Za mnoha pokušeními totiž stál dříve satan, který v té době ještě směl vystupovat božím jménem, takže nebylo možno snadno rozlišit, zda pokouší pravý Bůh či nikoli. [42] Je to vidět z textů

5.M.33:8	O Lévim pravil: "Tvé tumím a urím, Hospodine, patří muži tobě zbožně oddanému. Vyzkoušel jsi ho při pokušení v Masse, měl jsi s ním svár při Vodách sváru u Meriby.
Ž.95:8	nezatvrzujte svá srdce jako při sváru v Meribě, jako v den pokušení na poušti v Masse,

Ježíše Krista ďábel ještě pokoušel také:

Luk.4:13	Když ďábel skončil všechna pokušení, odešel od něho až do dané chvíle.
----------	--

Porážkou satana ve druhých nebesích skončila jeho možnost útočit. Nicméně tuto roli mohou převzít jeho přívrženci v řadách andělů. Proto se máme modlit o ochranu, a to právě před nimi. Vzhledem k tomu, že (nyní) DJK poskytuje ochranu všem, kteří o to prosí

Mat.28:20	a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku."
-----------	--

působí pokušení skutečných křesťanů opravdu už jen ze strany těla:

Mat.26:41; Mar.14:38	Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé."
Luk.22:40	Když došel na místo, řekl jim: "Modlete se, abyste neupadli do pokušení."
Luk.22:46	Řekl jim: "Jak to, že spíte? Vstaňte a modlete se, abyste neupadli do pokušení."
Gal.6:1	Bratří, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehl pokušení.
1.Tim.6:9	Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby.

Modlitba však je nutná, protože jinak satanovi přívrženci z řad andělů mohou útočit i nadále! Kromě toho pokušení může přijít i skrze lidské nositele a tím služebníky démonů, a je to dokonce jisté:

Luk.17:1	Ježíš řekl svým učedníkům: "Není možné, aby nepřišla pokušení; běda však tomu,
----------	--

	skrze koho přicházejí.
--	------------------------

Prosbu o ochranu před pokušením a před tím Zlým je proto stále potřebná

Luk.8:13	Na skále to jsou ti, kteří s radostí přijímají slovo, když je uslyší; protože v nich však nezakořenilo, věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají.
2.Kor.11:29	Je někdo sláb, abych já nebyl sláb spolu s ním? Propadá někdo pokušení, abych já se tím netrápil?
Žid.3:8	nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru jako v den pokušení na poušti,
Žid.4:15	Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabosti; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu.

a tato prosba skutečných křesťanů vyslýchána opravdu je.

Hledají dnešní kněží a duchovní Boha?

Připomeňme si znovu Jeho slova:

Iz.45:19 [KP]	Nemluvím tajně v místě zemském tmavém; neříkám semeni Jákobovu nadarmo: Hleďte mne; já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvěstuji věci pravé.
1.Par.16:11; Ž.105:4	Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledějte ustavičně.
Am.5:4 [KP]	Nebo takto praví Hospodin domu Izraelskému: Hleďte mne a živi buďte.

Kdo tomu rozumí? Kdo to pochopil?

Existuje dnes pasivní odpor tam, kde jsou nekvalitní oběti?

Ne všichni nesouhlasující "odpadlíci" jsou odpadlíky od Boha! Kněží a duchovní správci - pamatujte!

Boží soud dnes

Zopakujme si precedens:

Mal.2:1	Nuže, kněží, je o vás rozhodnuto takto:
Mal.2:2a	"Jestliže neposlechnete a nevezmete si k srdci, že máte oslavovat mé jméno, praví Hospodin zástupů, stihnu vás kletbou a vaše žehnání prokleji.

Kdo můžeš rozumět, rozuměj!

Vyslýchání úpěnlivých proseb

Analyzujte své minulé úpěnlivé prosby. Podle toho, které byly vyslyšeny a které nikoli, poznáte, které z nich byly v souladu s Boží vůlí a které ne. Poctivé zkoumání ukáže pravdu!

Cítí se dnešní kněží a duchovní vinnými?

Veřejné omluvy, které byly řečeny ústy vysokých představitelů některých církví, byly vyslyšeny. Je třeba ještě pokračovat. Ti, kteří se cítí nevinní, by měli poctivě zkoumat, proč jejich dílo neprovází zdar a proč jim Bůh nepomáhá.

Existují však i takoví kněží a duchovní, kteří se rouhají Svatému Duchu (třebaže si to často neuvědomují) tím, že ačkoli duchovně spí, namlouvají si opak a nedají se přesvědčit. V tom případě musí "ovce" myslet na vlastní záchranu a pamatovat na slova Ježíše Krista, který řekl

Mat.15:14	Nechte je: slepí vedou slepé. A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy."
Luk.6:39	Řekl jim také podobenství: "Může vést slepý slepého? Nepadnou oba do jámy?"

a hledat ty, kteří slepými nejsou.

Skončí Bůh svůj soud už nyní?

Ne, ještě ne, protože křesťané jsou vývojově dál (i když ne všichni). Ale konec už je v dohledu.

Nový Elijáš?

Ti, kteří nyní hlásají příchod Božího Království a vyzývají k očistění se, plní funkci Elijáše. [43] Jsou to některé křesťanské církve a náboženské společnosti.

Rozdělení křesťanů

Mal.3:16	Nyní ti, kteří se bojí Hospodina, o tom rozmlouvají; Hospodin to pozoruje a slyší. A je před ním sepisována pamětní kniha se jmény těch, kteří se bojí Hospodina a mají na mysli jeho jméno.
Mal.3:17	"Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, který připravuji, mým zvláštním vlastnictvím, budu k nim shovívavý, jako bývá shovívavý otec k synu, jenž mu slouží."
Mal.3:18	Potom uvidíte rozdíl mezi spravedlivým a svévolníkem, mezi tím, kdo Bohu slouží, a tím, kdo mu sloužit nechce.

Křesťané! Rozmlouvejte o tom!

Právě nyní Bůh pozoruje a slyší a nechává sepisovat pamětní knihu těch, ke kterým bude shovívavý!

---

[1] Jan 5:45; Ř.2:8; 2.Tes.1:8; Fil.2:15; Mat.17:17; Luk.9:41; Sk.2:40 aj.

[2] Srovnej Zj.7:10; 14:4.

[3] To přece říkal už apoštol Pavel (Gal.2:20) a také teprve čekal příchod Krista (na příklad 1.Kor.15:23; 1.Tes.2:19; 4:15; 5:23; 2.Tes.2:1,8; 2.Tim.4:8; Tit.2:13 aj.)

[4] Souvisí s příchodem Svatého Ducha - viz studie s názvem *Trojice*.

[5] Např. Židům 5:7.

[6] To není zcela přesné, ale pro účely tohoto výkladu to postačí. Hlubší rozbor by zde odváděl pozornost od smyslu.

[7] Srovnej Jer.5:1.

[8] Jiné překlady používají místo slova *zlehčujete* silnější výrazy.

[9] Najde Syn člověka i dnes své učedníky jen v řadách lidí duchovně nevzdělaných?

[10] Hubení "obstarával" satan, ale ten tehdy ještě nebyl usvědčen a schovával se za Boží jméno - srovnej Job 2:3.

[11] Je-li Božím požadavkem "hleďte mne!", kdo jiný tím může být pověřen než právě kněží?

[12] Věděl to dokonce už od dob Mojžíše - viz 5.M.31:16-18,29.

[13] Dokonce ani sám Ježíš Kristus si něco takového nedovolil (srovnej Mat.4:7; Luk.4:12; 5.M.6:16).

[14] To byl případ Ježíše Krista. Kněží mu v sanhedrinu nic nedokázali. A když se prohlásil Božím Synem a Otcovou autoritou, odsoudili ho, místo co by se ho měli bát a poslouchat jeho slovo.

---

[15] Blíže viz studii *Záchrana křesťanů milosrdenstvím*, část *Proč trpět za vinu otců?*

[16] Blíže hodnocení situace viz studii *Svatá Trojice - odstavec Je dnes objektivně čas na pravdu?*

[17] Není naší věcí, abychom na základě tohoto kritéria prováděli nyní klasifikaci jednotlivých církví a národů. Samy jsou schopny se v tom poznat - pokud ovšem potřebnou sebekritiku připustí.

[18] Národy zde Ježíš Kristus mnil křesťanské církve a společenství. Jen s nimi má smlouvu. Ostatní by ho totiž nenazývali Pánem (Mat.25:44).

[19] a z ní vyplývající moc - původní význam slova, které je do češtiny překládáno jako Bůh, znamenalo *mocný* - blíže viz studii s názvem *Bůh*.

[20] o jeho výslovnosti se vedou spory, *Jahve* nebo *Jehova*.

[21] Blíže viz studii s názvem *Duchovní bytosti*.

[22] Této metodě, která byla v oné době nová, dnes říkáme *propagace*.

[23] Precedentní případ viz 1.M.15:16.

[24] Jaká hanba pro křesťany!

[25] Blíže viz studii *Spor v nebesích*.

[26] Srovnej Jan 11:42.

[27] Blíže viz studie *Spor v nebesích* a *Vznik satana*.

[28] Vlastně elektrický doutnavý výboj.

[29] 2.M.3:2; Sk.7:30; Žid.1:7.

---

[30] a také novému Mesiáši (Mat.23:39; Luk.13:35).

[31] Srovnej 1.Ja.2:18,19.

[32] Mat.26:59-65; Mar.14:55-63.

[33] Např. Zj.12:4.

[34] Srovnej Mat.23:29-32; Luk.11:47,48.

[35] Zpočátku byl k tomu veden svým Otcem prostřednictvím utrpení (srovnej Žid.2:10,18; 5:8 - blíže viz studii *Osobnost Ježíše Krista*), později pak láskou ke svým učedníkům.

[36] Blíže viz studii *Bůh vychovává stvořené lidstvo*.

[37] To zřejmě nesplnil ani Ježíš Kristus, protože se na mladíka utrl a řekl, že jen Otec je dobrý (blíže viz studii *Osobnost Ježíše Krista*).

[38] To by možná mohlo platit někdy ve velmi vzdálené budoucnosti při vysoce duchovně vyspělé celé společnosti. Rozhodně však nikoli nyní a tím méně v tehdejší době.

[39] Blíže viz studii *Vznik satana*.

[40] Češi dobře znají přísloví: *Lehce nabyt, lehce pozbyt!*

[41] Bohužel častý případ!

[42] Blíže viz studii *Spor v nebesích*.

[43] O Eliášovi viz studii *Jak Křtitel*.
